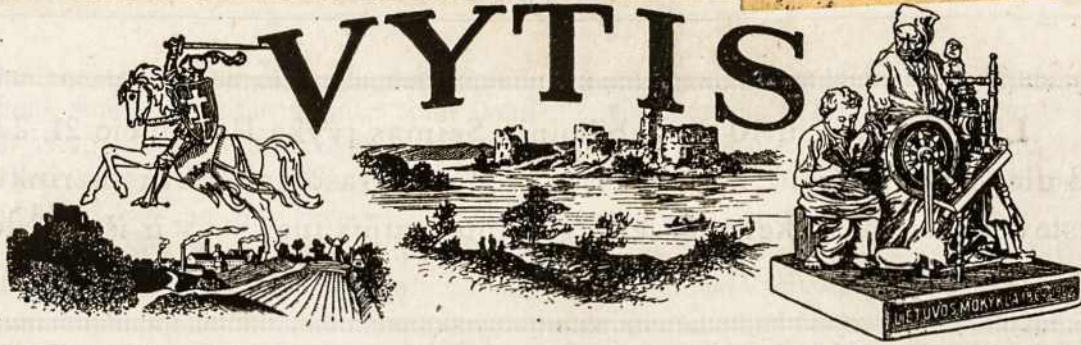

Rev Ig Berašis
3327 Lawton ave

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas IV Birželio-June 15 d., 1922 m. 442 No. 11 (124)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill. Under Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103.
Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"VYTIS" (The Knights)
Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania).....
SUBSCRIPTION RATES:

Yearly	\$3.50
6 Months	2.00
In Foreign Countries and Chicago Yearly	4.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"
4736 So. Wood Street. Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

"VYTIS"

Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis
Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams	\$3.50
Pusmečiui	2.00
I Užrubežį ir Chicago Metams	4.00
Pavienis Numeris	20c

"VYTIS"
4736 So. Wood Street. Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

Kun. J. Žydanavičius.

Mūsų Jaunimui-Vyčiams.

JAUNIME brangus!
Jei savo širdį
Aukosi Dievui, Tėvynei,
Tu laimingiausias
Būsi pasauly
Šioj mūs' nelaimių gadynėj.
Tą auką Tavo —
Tėvynė, Dievas
Noriai priimti sutinka.
Širdys visumet
Tyros, prakilnios,
Dievui, Tėvynei patinka.

Jaunime mielas!
Uoliai darbuokis,
Auklėkie širdį ir protą, —
Tame didžiausi
Galybė mūsų;
Būkie tuomi tu šarvuotas, —
Prakilnų darbą
Apvertins Dievas;
Bus tau dėkinga Tėvynė,
Nes ją per amžius
Dora ir protas
Vien te nuo priešų ir gynė.

Lietuvos Vyčių 10-sis Jubilėjinis Seimas įvyks Rugpiučio 21, 22, 23 dienomis, Detroit, Mich. Visos kuopos prašomos subrusti: rinkti atstovus, surasti jų kelionei lėšų, gaminti naujus įnešimus ir iš anksto skelbti organe.

Ruoškimės Prie Jubilejinio Seimo.

REITAI prabėgo tie dešimts metų nuo įsikūrimo mūsų brangios Organizacijos. Štai jau rengiamės prie Jubilėjinio, dešimtmetinio Seimo.

Tas laukiamas Liet. Vyčių Seimas, Draugai, Drauges Vyčiai, Vytės negali būti paprastas. Jis turi būti be galo reikšmingas mūsų Organizacijos gyvenime. Nuo šio Seimo mes turime pradėti naują gyvenimą, nes to reikalauja mūsų pačių pribrendimas. Tad visi, Vyčiai-tės, visos kuopos, privalo peržvelgti savo darbus, savo jėgas, nuodugniai apsvarstyti visą savo veikimą ir, geru pasidžiaugti, o kas randasi taisytina — nieko nelaukiant taisyti ir pradėti naują gyvenimą; naujais sumanymais tęsti tolimesnį darbą.

Per tuos dešimtį metų mes tik organizavomės ir mokinomės organizuotai gyventi. Mes buvome kaip tas kūdikis. Rėmėmės vien tik savo auklėtojais. Ir kaip kūdikis, sulaukęs pilnų metų turi pradėti savitai gyventi, o jo globėjai tik gelbėti jam savo patarimais, pamokinimais, taip ir mes, Broliai ir Sesutes, Vyčiai, priėjome jau prie tos išvados.

Mūsų auklėtojai atliko savo pareigas. Per tuos dešimtį metų mūsų Organizacija išaugo į milžiną. Šiandie jau turime tūkstančius jaunuolių po Lietuvos Vyčių vėliava. Turime jau net ir savo tvirtovę (spaustuve). Reiškia, mūsų Organizacija jau stovi ant tvirto pagrindo. Mūsų auklėtojai nebe vargo tokį tikslą atsiekė. Jie turėjo priešų iš visų pusių pasirizusių išrauti tą jauną diegą. Bet dirbdami su didžiausiu pasišventimu, šiandie jie gali pasidžiaugti to darbo

vaisiais. Už tai jiems priklauso iš mūsų gausus užmokesnis; garbė jiems už tokį atsidavimą auklėjimui mūsų brangios Organizacijos.

Taigi, rengkimės į dešimtmetinį Seimą! Visos Vyčių kuopos, kad ir toliausia būtų, turi sukursti: rinkti atstovus, surasti jų kelionei lėšų ir gaminti sumanymų. Kitais metais Vyčių Seimai kad ir būdavo gausūs atstovais, tačiau daugelis kuopų, ypač iš tolimesnių kolonijų, neatsiųsdavo savo atstovų. Šiemet-gi, dešimtmetiniam Seime, turėtų būti po vieną, du atstovu nuo visų kuopų.

Nereikia nei sakyti, kad kuopos turi rinkti ir siųsti Seiman gambiausius savo narius, kurie nuolatos gilinasi į Organizacijos reikalus. Išrinktas asmuo turi taip-gi žinoti, kam jis išrinktas — ne atostogoms, ne tam, kad tuščią vietą Seime užimtų, bet darbui, dideliui darbui, kuris būtų naujingas visai mūsų Organizacijai.

Kiekviena kuopa turi teisę gaminti Seimui sumanymų-įnešimų. Visų pirma kuopų sumanymai reikia gerai apsvarstyti pačių kuopų susmuose ir, radus naudingais Organizacijai, suformuluoti ir prieš Seimą paskelbti organe. Taip daro visos Centralinės organizacijos. Taip rengdamies į dešimtmetinį-jubilėjinį Seimą galime tikėtis gerų pasekmių.

Po 9-tojo Seimo mūsų Organizacijoje viename, kitame dalyke apsiereiškė skirtingos pažiūros, kurios buvo iškeltos organe ginčų formoje. Tas parodo, kad Vyčiai nuolatos auga, kad kiekvienas narys rūpinasi Organizacijos gerove ir aiškiai pasako savo nuomonę. Tas reikalinga. Jei visi mes rimtai ir šaltai svarstysime Organizacijos

reikalus, jei galvosime, kaip čia gerus ir naudingus sumanymus tuo ar kitu būdu įkūnijus, virsime viena didele veikiančia jėga ir jusime, kad nuolatos augame į sveiką ir stiprų kūną, kad mokame save valdytis.

Tad ruoškimės visi į dešimtmetinį Seimą ir po jo naujai pakilti į darbą!

S. A. Gadeikis.

—x—

Imasi ne savo darbo.

“Amerikos Lietuvis” Nr. 22 vedamajam straipsnyje rašo apie “Amerikos lietuvių priaugantį jaunimą”, kuriame paliečia ir Vyčių Organizaciją.

“Kun. F. Kemėšis yra gabus organizatorius, bet iš jo auklėtojas nėra joks, nes jis moka tik “pagimdyt”, gi apie auklėjimą jis visai nesirūpina. Jis anais metais gana pasekmingai suorganizavo “vyčių” pulkus, bet tie pulkai šandie yra *bergždžiais* (mano pabr.). Lietuvystė ten šiek tiek kabo tik tarpe atvykusio iš Lietuvos jaunimo, gi čia gimęs, auga nežinia kam, tik ne lietuviams”. Toliau sakoma “Čia gimiai ten dabar lietuviškai nešneka ir auga gatvėse kuolais tvyskydami “boles”.

Kumet “Am. Lietuvis” redaktorius rašo apie vištas, nesimū spręsti, kiek jis apie jas žino, bet kumet rašo apie jaunimą, apie kun. F. Kemėšį, apie Vyčius, bei jų bergždumą, drąsiai galiu sakyti, jog jis imasi ne savo darbo. Antra, nuo žmogaus, užsidariusio laisvamųjų gardely ir negalima nieko geresnio tikėtis. Veltui jam sakysiu, kad lygaus kun. F. K. organizatoriaus ir auklėtojo (organizacijų) Amerikos lietuviai neturėjo ir gal neturės, kad jo suorganizuoti Vyčiai vien tik Liet. laisvės ir nepriklausomybės rūmams statyti daugiau davė moralės ir materialės paramos, negu visa laisvamųjų partija, “A. L.” redaktorius netikės.

Del lietuvių Vyčių kuopose ir-gi galima nuraminti “A. L.” redaktorių. Vyčių kuopas daugumoje šandie sudaro čia augęs jaunimas ir lietuvių juse kur kas aukščiau stovi negu laisvamųjų partijoj. Pav., paimkime kad ir 82 kuopą (Westville, Ill.), susidedančią iš 60 narių, kurioje nėra nei

vieno ateivio, arba 48 kp. (Springfield, Ill.), susidedančią iš 150 narių, kurioj yra tik vienas, kitas ateivių. Kam jos auga ir veikia: Airijai ar Lietuvai? Tokių kuopų yra ir Chicagoje ir rytinėse valstijose. Tai-gi, nebent tik aklas gali sakyti, kad čia gimęs jaunimas Vyčiuose “auga nežinia kam”.

Del “bolių” daužymo “A. L.” redaktoriui nieko negalima užmesti. Jis priklauso tai žmonių grupei, kurių akims sportas išrodo keistu dalyku, kurie nesupranta fizinio lavinimos reikalo. Skaitydamas save laikraštinku “A. L.” redaktorius nemato, kad netik Amerika, bet ir visos kultūringos šalys didelę dalį energijos įdeda sportui ir žaislams, rengdamos netik savo šaly bet ir tarptautinio sporto rungtynes: basebolo, futbolo, bėgimo, šokimo į aukštį, sviedimo, plaukimo ir tt. Ir garbė tenka tai tautai, kurios jaunimas-sportininkai būna miklesni, lankstesni. Tam miklumui, lankstumui, auginiui stiprių muskulų reikia ir bolės ir disko, ir karčių ir irklų, ir kitokių įnagių.

Numetę verguvės jungą, sukūrę laisvą ir nepriklausomą valstybę ir lietuviai pradėjo daug domės kreipti į sportą. Kaune, kur sueina visa mūsų valstybės viršūnė jau 1919 metais buvo suorganizuota “Sporto Sąjunga”. Tai pairus, šandie gyvuoja ir veikia “Lietuvos Fizinio Lavinimos Sąjunga” ir “Lietuvos Gimnastikos ir Sporto Federacija”. Ir netik Kaune, “sportas siekia ir provincijas, — rašo Kar. Dineika “Kario” Nr. 20. — Tik tuo metu, kai Kaune sportas yra jau visoje pilnumoje vykiamas praktikoje, provincija dar tik *dega noru sportuoti*. (mano pabr.), bet nesugeba susiorganizuoti”. Reikia tikėtis, kad tas Lietuvos jaunimo degimo noras sportuoti neužilgo virs realybe ir Lietuva sporte atsistos greta kultūringų šalių.

Tokiu noru sportuoti turi degti ir Vyčiai, nežiūrint ar kokiems suglebusiems ir pasilikusiems kultūroje seniems tai patinka, ar ne. Kitaip mūsų jaunimas paliks Amerikos jaunimo užpakaly ir bus pašiepiamas.

Vyčiai, ypatingai šiemet pradėjo veikti sporto dirvoje. Už tai reikia juos sveikinti! Anglų laikraščiai, kurie šiaip jau lietuviams sunkiai prieinami, į pirmus puslapius

deda žinias apie L. Vyčius ir giria kai kokiose nors rungtyne su amerikiečiais jie gauna viršų. Geriausia parašytas straipsnis apie lietuvius taip nepaskleis ir nepakels jų vardo tarpe svetimtaučių, kaip trumpa žinutė, kad to ar kito sporto rungtyne lietuviai išėjo laimėtojai.

Su sporto pagelba Vyčiai sutrauks po savo vėliava visą čia augusį jaunimą, ko nuoširdžiai jiems linkime.

“Vyčio” Skaitytojas.

Gražus Sumanymas.

Gerb. “Vyčio” Redakcija:—

Prašau neatsakyti vietos organe šiam mano sumanymui, jeigu jis bus kiek naudingas.

Susilpnėjus kojai iš priežasties sužeidimo pasauliniame kare ir turėdamas reikalo su Amerikos gyvasties apdraudos kompanija, negalėjau dalyvauti buvusiam Liet. Vyčių N. Y. ir N. J. valstijų Apskričio suvažiavime ir jam patiekti tą savo sumanymą. Dabar persikėlęs gyventi, kur nėra Vyčių kuopos, noriu jį patiekti per “Vytį”, nevien L. V. N. Y. ir N. J. bet ir kitų valstijų Apskričiams.

Šiomet Lietuvos Vyčių Organizacijai sukanka 10 metų. Švenčiant ir minint tas sukaktuves, reiktų žiūrėti, kad iš to būtų ir naudos mūsų brangiai Organizacijai. Tat aš siūlau Vyčiams šitokį sumanymą: visi Liet. Vyčių Apskričiai šiemet turėtų surengti bent po du dideliu išvažiavimu — vieną savo naudai, o kito pelną paskirti savo spaustuvės skoloms mažinti. Kuopos ir-gi galėtų šiemet surengti po vieną pramogą ir pelną paskirti minėtam tikslui. Tokiu būdu švesdami Organizacijos sukaktuves sumažintume ir savo spaustuvės skolas.

Šis sumanymas gal jau ir buvo pakeltas kurios nors valstijos L. V. Apskričio suvažiavime. Bet kadangi skaitydamas “Vytį” lig šiol nemačiau jo organe, tad pirmutinis jį ir siūlau.

Su pagarba

Vytis J. Banišauskas.

Red. pastaba. Šiam gražiam Vyčio J.

Banišausko sumanymui ir mes pritariame. Ištikrųjų, švenčiant Organizacijos dešimtmetų sukaktuves reiktų padaryti jai daugiau apčiuopiamos naudos. Gegužinių, išvažiavimų dar tik pradžia, tai-gi Vyčio J. Banišausko sumanymą patartume kuopoms bei Apskričiams gerai pasvarstyti.

Rytas Kaime.

Išsidraikė džiaugsmo gijos
ant plačios, margos žmonijos;
jūrių bangose liūliuotu
saulė plaukia ryto luotu...

Saulė plaukia, trykšta rasos...
Beržų garbiniuotos kasos
prausias saulės spinduliuose,
skaisčiuos, laibuos ir šiltuose.

Džiaugsmas byra iš aukštybių —
milijonai žemės gyvių
kyla, kyla į saulutę,
šiltus spindulius pajutę.

Gegės judina jau lūpas,
paukščiai ant šakelių supas;
lipa smilga pūrūškėlė,
laps nuo žemės pasikėlė.

Visas oras skamba, dreba...
Labą rytą, labą rytą,
pinas mišiny spalvuotam,
skanų kvapą godžiai uostom.

Can can, can can, pas klojimą, —
vyrai dalgius plakti ima;
iš kūčių galvijų bandas...
gena juos pienuo be skrandos...

Plieno dalgiai sužvangėjo;
lanka, pajudinta vėjo,
linko greit į vieną kraštą,
ausdama vingiuotą raštą.

Saulė jau beveik pietuose —
vyrai dirba išsijuosę;
prakaitas nuo veido varva —
greit pabaigs jau šitą kalvą.

Pakirsti žiedai jau vysta,
pradalgę sudarę tirštą;
viršui vainikuoto lauko
aidai įvairiausi plauko.

Moters iš pradalgijų daužo —
(šiluma kaulų nelaužo) —
Saulė šviesą bangoms rita,
sveikina šienpiūtės rytą. V—nė.

RODERICK MACEACHEN, D. D.

Dogma ir Meilė.

(Vertė A. Tam—as).

VISA dogma yra tai išreiškimas Dievo meilės del mūsų. Tai yra tiesa dieviniai apreiškta del mūsų, kad jos šviesoje galėtume apturėti galutiną mūsų tikslą ir paskyrimą. Tai buvo begalinė Dievo meilė del mūsų, kurios paskatinimu Dievas mums apreiškė dievines savo tiesas. Kas link to dievinio apreiškimo Išganytojas yra pareiškęs: “Palaimintos-gi jūsų akys, jog mato, ir jūsų ausys, jog girdi. Nes ištiesų sakau jums, jog daug pranašų ir teisiųjų gaidė regėti, ką jūs matote ir neregėjo, ir girdėti, ką jūs girdite ir negirdėjo” (Mat. XIII. 16—17). Tai visa mes girdžiame ir matome Bažnyčios dogmose.

Dievo esimo dogma apsako mums apie dangiškąjį mūsų Tėvą, kurs mus myli begaline meile. Ir-gi apsako mums apie dangaus ir žemės ir visų daiktų Sutvėrėją, kuris mus myli meile dar jautresne negu motinos meilė. “Ar gali”, — Jis sako, — “kad moteriškė užmirštų savo kūdikėlį, kad nesusiimtų ant jos iščios sūnaus? Ir norint ji užmirštų, tačiau aš neužmiršiu tavęs” (Isaias XLIX. 15).

Švenčiausios Trejybės dogma dar padaugina šią meilę. Trys dieviniai asmenys, kiekvienas skirtingas nuo kito, tačiau lygūs visuose daiktuose, mus myli amžinąja meile. Dievas Sūnus yra žmonijos Atpirkėjas. Toji tiesa mums apreiškia Dievo meilės didingumą. “Nes taip Dievas numylėjo pasaulį, jog davė viengimį savo Sūnų, idant kiekvienas, kurs į Jį tiki, neprazūtų, bet turėtų amžiną gyvenimą” (Jon. III. 16). Įsikūnijimo doktrina mums apreiškia Dievą-Žmogų, kurs gyveno ir kentėjo, ir mirė iš meilės del mūsų. “Didesnės už tą meilės niekas neturi, idant kas guldytų savo gyvastį už savo prietelius... Jus-gi pavadinau prieteliais, nes visa, ką tik girdėjau nuo savo Tėvo, apreiškiau jums” (Jon. XV. 13—15). Kristaus Motinos Nekalto Prasidėjimo dogma mums duoda motinos meilę, kuri yra

beveik dievinė. Mūsų giminės moteriškė, sulig minimos doktrinos, tapusi apsaugota nuo pirmgimės nuodėmės sutepimo, patampa motina Dievo Sūnaus Jo Įsikūnijime. Galop, nuo kryžiaus, Dievinis mūsų Išganytojas paveda mums ją į mūsų motiną, kad per jos užtarimą, motiniškoji meilė prisidėtų prie dievinės Jo meilės del mūsų.

Dievas Šventoji Dvasia, kaip dogma mini, tai yra tretysis Švenčiausios Trejybės asmuo. Šventoji Dvasia yra Palinksmintojas, Suramintojas, Tiesos Dvasia, Meilės Dvasia. Iš dievinės Jo meilės del mūsų, dogma mokina, Dievas Šventoji Dvasia pribūna apsigyventi mumyse. Šv Povilas sako: “Dievo meilė išlieta yra mūsų širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums yra duota” (Rom. V. 5).

Angelų dogmoje regime gražias intelektualės kreturas, tyrašias dvasias, sutvertas Dievo paveikslu ir panašumu, sutvertas mylėti Dievą ir būti mylimos per Jį, kaip yra žmogus, visada. Toji pati doktrina apreiškia mums, kad Dievas siunčia savo angelus sergėti mus per visą žemiškąjį mūsų gyvenimą. Tai mylintis Tėvas išsiunčia kitus didesnius vaikus saugiai sergėti mažesniųjų Jo vaikų namuose.

Tikrieji mūsų namai yra dangus, kur amžinai susivienysime meilėje su dangiškuoju mūsų Tėvu. Tas-gi yra dangaus ir amžinojo gyvenimo dogma. Užmokesnis mūsų meilės del Dievo bus tai amžinumas nesibaigiamojo džiaugsmo ir nesibaigiamosios meilės. “Akis neregėjo, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo, ką Dievas pritaisė tiems, kurie Jį myli” (I Kor. II 9).

Bet taip-gi yra dar dogma apie velnius ir dogma apie pragarą. Angelai sukilo prieš Dievą ir tapo nutrenkti į amžinąsias pragaro kankines. Tie prasikaltusieji angelai vadinasi velniais arba piktomis dvasiomis. Nusidėjėliai, kurie gyvena ir miršta Dievo ir Jo meilės paniekinime, pasmerkti taip-gi

yra į amžinąsias pragaro bausmes. "Kaip tu iš dangaus išpuolei, tu gražioji aušros žvaigždė?" (Isaias XIV. 12). Paskutinėje dienoje ištvirkėliams Išganytojas tars: "Eikite nuo manęs prakeiktieji į amžiną ugnį, kur yra sutaisyta velniui ir jo aniolams" (Mat. XXV. 41). Apsklembtas mūsų protas negali tikrai išmatuoti amžinųjų pragaro bausmių. Tačiau realizuojame meilę Dievo, kurs, del persergėjimo nuo tos amžinosios prapulties, mums apreiškė tą dogmą. Jis yra mylintis Tėvas, apreiškias savo vaikams pavojus, kurie nuo Jo gali juos atskirti.

Isakymai Rodo Kelią į Meilę.

Kad saugiau mus apsaugoti del Savęs ir, kad skaidriau mus persergėti nuo amžinosios prazūties pavojų, Dievas mums davė Dešimtį Isakymų. Paskutiniame jų išdėstyme dar ryškiau mums atvaizduoja meilės kelią, kelią, kuriuo vien galėsime atvykti į dangiškuosius mūsų namus. Patsai Kristus mus užtikrina, kad visi tie isakymai talpinasi dviejuose del Dievo ir mūsų artymo meilės isakymuose. Savo isakymais dangiškasis mūsų Tėvas sergės mus, kad vengtume nuodėmės, vienatinio pikto, kurs gali atskirti žmogų nuo jo Dievo.

Nuodėmė yra niekas kitas, kaip vien tik atsisakymas mylėti Dievą ir atmetimas Jo meilės. Yra tai nepaklusnumas tam isakymui, kurio tikslas yra mus vesti prie amžinosios Dievo meilės. Tas-gi yra nuodėmės dogma.

Pirmutinieji mūsų tėvai sukilo prieš Dievą, atsisakydami parodyti jų meilę del Jo per paklusnumą. Per jų nepaklusnumą jie pasipriešino Dievui ir prarado amžinąją paveldėjystę, kurią Dievas iš savo gausybės buvo del jų teikęs. Per tai toji paveldėjystė tapo prarasta ne vien tik del jų pačių, bet ir del jų vaikų ir jų vaikų vaikams prarasta iki pasaulio pabaigai. Tas-gi yra pirmgymės nuodėmės dogma, mus Dievo apreiškta ir mokinama Jo Bažnyčios. Čia vėl-gi apsireiškia mums begalinė Dievo meilė. Kumet žmogus atmetė Dievo meilę ir prarado jo paveldėjystę, Dievas buvo sujudintas per meilę vėl laimėti jį atgal,

kad mylėti ir suteikti būdą atgauti jam amžinąją jo paveldėjystę. "Atėjus iaiko pilnybei, Dievas siuntė savo Sūnų... kad jis atpirktų tuos, kurie po įstatymu buvo, kad mes intumēm išūnystę" (Gal. IV. 4—5).

Dievo Meilė del Žmonių.

Kristus įsteigė Bažnyčią, kad ji tęstų išganyimo darbą ir teiktų dievinę Jo malonę žmonijai. Iš žmonių Jis aprinko savo kunigus, kad tarnautų žmonijai broliškąja meile ir užuojauta. Kad užtikrinus nuo klaidų Bažnyčios mokinimą, Jis atsiuntė Šventąją Dvasią, kad Ji užsiliktų su ja iki laiko išsibaigimui. "Kad-gi ateis anoji Tiesos Dvasia, tai išmokins jus visos tiesos" (Jon. XVI. 13). Tas-gi yra Bažnyčios ir neklaidingos josios mokinimo dogma. Yra tai išreiškimas neišsemiamos Dievo meilės žmonijai.

Kristus įsteigė Bažnyčią, kad ji teiktų Jo malones ir palaiminimus visoms giminėms iki pasaulio pabaigai. Jis siunčia savo kunigus ir vyskopus tęsti Jo meilės misiją. "Kaip tu (Tėve) mane siuntei į pasaulį, ir aš siunčiau juos į pasaulį" (Jon. XVII. 18). Kristus atėjo apreiškšti savo meilę žmonėms, tarnaujant jiems. "Žmogaus Sūnus neatėjo idant tarnautų, bet tarnauti ir duoti savo gyvastį, kaip atpirkimą už daugelį" (Mat. XX. 28). Tas-gi yra meilės tarnyba, kurią Jis pavedė savo kunigijai.

Išrenkant pirmutinį savo vietininką, pirmutinę Jo Bažnyčios galvą, pirmutinį Popiežių, Kristus įstatė jį kvotimams. Tai nebuvo tyrinėjimas mokslo, nei išmintingumo, nei gabumų, nei tvirtumo, bet meilės ir vien tik meilės Kristus ieškojo Sv. Petre, kaipo reikalaujamos ypatybės tai garbingai prakilniai vietai užimti. "Jėzus tarė Simonui Petru: Simonai, sūnau Jono, ar myli mane labiau už šiuos? Tarė jam: Taip, Viešpatie, tu žinai, jog myliu Tave. Tarė jam: Ganyk mano avinėlius. Tarė vėl jam: Simonai, sūnau Jono, ar myli mane? Tarė jam: Taip, Viešpatie, tu žinai, jog myliu Tave. Tarė jam Ganyk mano avinėlius. Tarė jam trečią kartą: Simonai, sūnau Jono, ar myli mane? Nuliūdo Petras, jog pasakė

jam trečią kartą, ar myli mane, ir tarė jam: Viešpatie, tu visa žinai, jog myliu Tave. Tarė jam: Ganyk mano avis" (Jon. XXI. 15—17). Tas-gi yra prymatybės dogma. Šv. Petras tapo išrinktas būti Bažnyčios galva, Apaštalu vadas, aukščiausiasis Kristaus meilės kunigas žemėje. Jis turėjo būti atstovas Gerojo Ganytojo, kurs "duoda savo gyvastį už savo avis" (Jon. X. 11).

Šv. Petras įsako jo laikų kunigams: "ganykite jums pavestą Dievo kaimenę" (I Petr. V. 2). Kunigo darbas yra tai būti kaimenės ganytoju, Dievo padėjėju, kaip Šv. Povilas (I Kor. III. 9) jį vadina ir Kristaus Pasiuntiniu (II Kor. V. 20). Kunigas yra išvestas garsinti Dievo meilės Evangeliją ir suteikti dievinę Jo malonę per Sakramentus. Jis taip-gi turi ugdyti dievinės malonės gyvenimą žmonių sielose.

Dievinės Malonės Dogma.

Dievinės malonės dogma yra tai aukščiausiasis išreiškimas mums Dievo meilės. Per dievinę malonę mes atgimstame į naują gyvenimą — dvasinį sielos gyvenimą. Mes gyvename Kristuje ir Kristus gyvena mumyse: "O gyvas esu, vienok jau ne aš, bet gyvas yra manyje Kristus" (Gal. II. 20); "Jame gyvename, ir krutame, ir esame" (Apašt. Darb. XVII. 28). Dievinė malonė priima mus į Dievo įsūnystę ir duoda dangaus paveldėjystę. Ištyrina mūsų sielą ir padaro ją gražią Dievo akyvaizdoje. Suteikia mums reikalingą antgamtinę galę apturėti amžinąjį mūsų paskyrimą. Pakelia mus į aukštesnį esimo rėdą, vientįjant mus su Dievu ir padarant "dievinės prigimties dalininkais" (II Petr. I. 4). Yra tai stebėtinoji Dievo meilė, kurią mums apreiškia dievinės malonės doktrina.

Kristus įsteigė septynis Sakramentus, kad dievinę malonę suteikus mūsų sieloms. Per Krikšto atsigimimą mes gauname tą antgamtinį malonės gyvenimą. Per Patvirtinimo Sakramentą Šventoji Dvasia pribūva pas mus sustiprinti šį gyvenimą mumyse. Švenčiausias Sakramentas yra dvasinis valgis, kuriuo tas antgamtinis gyvenimas yra maitinamas mūsų sieloje. Atgailos Sakramentas yra dievinė gyduolė, kuria

išgydomos yra dvasinės mūsų ligos, ir kuria pašvenčiamos malonės gyvenimas sugražinama sielai, kuri kentėjo dvasinę nuodėmės mirtį. Kunigystės Sakramentas mus aprūpina viešais tarnais, kurie, per kuniginį jų patarnavimą, vykdo mumyse dvasinį gyvenimą. Moterystės Sakramentas duoda mums krikščioniškuosius namus, kuriuose ugdinamas antgamtinis dievinės malonės gyvenimas. Paskutiniojo Patepimo Sakramentas suteikia reikalingą tvirtumą ir drąsą sielai jos kelionėj iš laiko į amžinastį. Visa tai yra meilės doktrina. Dievas, šventuose Jo Sakramentuose, rūpinasi mumis prakilniausiu jautringumu, vesdamas mus prieky, sustiprindamas, ugdindamas, gydydamas, kad gale galėtumėm atvykti į amžinosios Jo meilės namus.

Toje tad šviesoje Tikėjimo dogmos turi būti mokinamos, jeigu norime įtekmungumo padaryti žmonių gyvenime, jeigu norime paliesti pasaulio širdį. To mokymo dvasia armonizuoja su evangelijos dvasia, kuri yra meilės Evangelija. Kad del tosios priežasties mūsų Išganytojas gale galėtų tarti: "Teisisis Tėve... Ir padariau jiems žinomą Tavo vardą ir žinomą padarysiu, kad meilė, kuria mylėjai mane, būtų juose ir aš juose" (Jon. XVII. 25—26).

—x—

J. A. V—nė.

Plaukit...

Plaukit, plaukit, plaukit!

Manęs nebelaukit!

Aš audros juk nebijau,

Aš iriuosi vis toliau.

Plaukiu ašai viena,

Naktis — mėnesiena;

Dangus ir vandenai —

Nebaugu man vienai!

Bet būt geriau, kad tu

Čia plauktumei kartu...

Plaukit, plaukit, plaukit!

Manęs nebelaukit:

Aš audros juk nebijau

Ei, toliau, toliau...

Toliau!..

Žilvitis.

Aukso Kanklės.

SĖDĖJAU tarpu žalių eglių, kurios viršūnėmis nešlamėjo, pasakų neaudė, aš sėdėjau ir klausiau...

Išgirdau, kaip rūstus nakties vėjas iš gilaus sapno pabudęs pakėlė savo mieguistą galvą.

Susiūbavo žalioji giria, sušlamėjo eglės viršūnėmis, išgirdau liūdną raudą, kuri gėdulio skausmą paliko mano širdy.

Ir vaizdinosi man, kad ne giria, ne žalioji rauda, ne eglės skundžiasi vėju, tik rauda ir skundžiasi mano siela.

Šaukiausi motinos gamtos, kad ji nuramintų piktą vėją, kuris sudrumstė giruzės ramumą, nuvargino ir pravirkdė mano sielą.

Iš giliųjų padangių pažiūrėjo į mane mėnulis, pažiūrėjo mirguolės žvaigždutės.

Jie juokės iš manęs, kodėl aš toks bailus, toks nekantrus ir greitai skundžiuosi vėju, kad jis pravirgdė mano sielą.

Nutilo pūtes vėjas, nurimo žalioji girelė, nurimo ir mano siela.

Toli, toli girios iščiuje vos, vos girdimas buvo tylus kanklių stygų virpantis skambėjimas.

Jie artinosi į mane, jų klausėsi nurimus giria, klausėsi ir džiaugėsi mano siela.

Iš žalio, nevystančio girios vainiko, iš skarotų eglių viršūnių nusileido į mane visumet jauna nakties svajojimų deivė ir atnešė man aukso kanklės.

Nudziugo mano siela išvydusi jauną, nakties svajojimų deivę, džiaugiausi aukso kanklėmis, bet aš nemokėjau jomis kankliuoti, vien skūstis ir dejuoti.

Paėmęs pakėliau aukso kanklės, priglaudžiau jas prie įkaitusios krūtinės ir drebančiais pirštais užgavau stygas.

Sudejavo aukso kanklės ir aidas skrydo, pynėsi tarp eglių viršūnių, ir verkė pirštais užgautos stygos ir verkė mano siela.

Ir pamilau aukso kanklės kaip gūdų savo širdies dejavimą, kaip vargingą savo seną motinėlę, kuri mane vargams pagimdė ir augino.

Suzavėtas stebūklingo aido, sutempiau stygas ir jos, graudžiai sudejavę nutrūko ir amžinai nutilo aukso kanklės.

Sėdžiu aš vienui vienas tarpu žalių eglių, kurios viršūnėmis nešlama, pasakų neaudžia ir klausausi...

Girdžiu tą stebūklingą stygų aidą lig gūdų savo širdies dejavimą, tik negirdžiu jau aukso kanklių.

— x —
J. Augustaitytė-Vaičiūnienė.

Poilsis.

Saulė už miško senai nusileido, jau nematyti jos šypsomo veido; apdengė žemę rūkai sidabriniai, poilsio laikas atėjo žmonijai.

Mėnuo išbalęs sustingusią šviesą tarp aukštų medžių, ant tako, man tiesia; žvaigždžių daugybė, lig akys auksinės, žėruoja, spindi iš žydrios mėlynės...

Visa slaptingos tylos surakinta... Nebejudą medžiai, — girdi, kaip nukrinta lapas ant žemės. Ir vėl, lig kapuose tyla kaspinais visą žemę juosia...

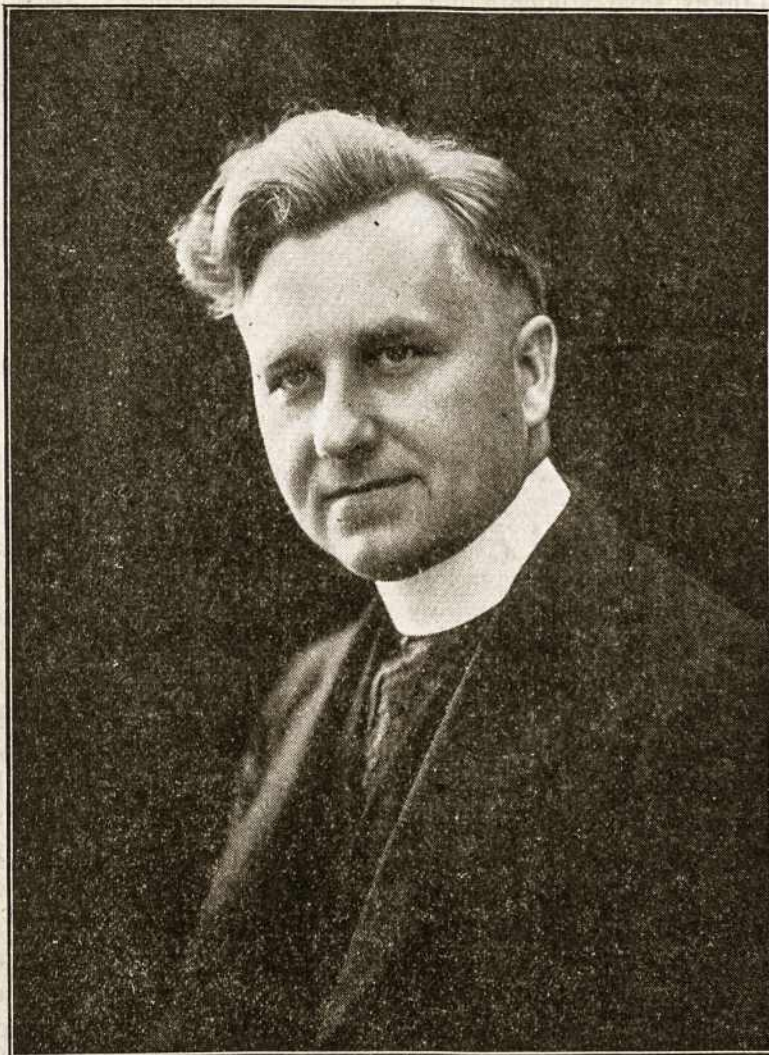
Miega pasaulis. Sapnai suplasnojo rūmuos turtinguos ir pirkioj artojo. Prakaitas džiūsta. Ant veido riauškėlėto šypsena žaidžia rimtai, bet iš lėto.

Visi pasils, kam sielą neskauda. Tik mano krūtinės prinokusi rauda veržias, kai lava iš kraterų kalno, nors dantys lūpas lig kraujo sukando...

Širdis plasnoja, kaip paukštis pagautas... Mane vieną gaubia žvaigždėtasis skliau [tas...

Tik mano skundą danguj žvaigždės girdi, ir mėnuo jaučia, kaip skauda man širdį... Prie akmenio šalto priglausiu aš veidą. Širdis, kur akių man suglausti neleido, nurims, ir aš, kaip visi, atsilsėsiu ant šalto granito, po kryžiaus pavėsiu...

Pasaulis miega. Naktis nusileidus slaptinai bučiuoja išbalusius veidus... Ant akmenio kieto, ant šalto granito, mane tiktai vieną vėl rytas apšvito...

Kun. Anicetas M. Linkus.

Taip kaip ir dauguma mūsų moksleivių Amerikoje vargais negalais iriasi gyvenimo jūra prie idealo, siekia šviesesnės ateities. Taip ir gerbiamas kun. Anicetas Linkus.

Lietuvoje dar būdamas priprato prie sunkaus ūkės darbo, dėl to ir čia atvažiuavęs jo nesibijojo. Bet matydamas, kad persunkus yra juodo darbininko gyvenimo jungas, jausdamas galimybės savyje siekti skaidresniam rytojui, taupo uždirbtą centą, o liuosas valandas sunaudoja mokslui. Iš Lietuvos neatsivežė jokių mokyklos kvalifikacijų. Jau gerokai suvyrėjęs jaunas Anicetas nutarė važiuoti mokykton. 1909 metais išvažiuavo Valparaisan ir ten nuosekliai mokinosi, nepraleisdamas mažiausios

pamokos, kad sistematingai pradėjus dėti pamatą aukštesniam mokslui, kurį jau iš pat pradžių buvo pasirengęs siekti. Būdamas sistematingu ir stiprios valios iš prigimties, su nieku nelenktyniavo, tik uoliai su pasišventimu varė pradėtą darbą.

1912 metais apleido Valparaiso mokyklą ir persikėlė į Šv. Bedo Kolegiją. Čia per tris metus užbaigė kolegijos kursą. Paskui persikėlė į Šv. Prokopijaus seminariją, kur du metus studijavo filosofiją. Po dviejų metų studijų grįžo Šv. Bedo Seminarijon studijuoti teologijos. Čia ir gavo pilną išsilavinimą kunigystės luomui, ir 1922 metais, birželio 11 d., Šv. Vardo Katedroje J. M. Jurgis Mundelein, Chicagos Arkivyskupas išventė į kunigus.

Kunigas A. Linkus savo studentavimo laiku daug prisidėjo ir viešame lietuvių gyvenime, kaip tai Seimuose Moksleivių, Vyčių ir kitų organizacijų susirinkimuose vakacijų ir svečiavimos tarpais. Per keletą metų redagavo "Moksleivių" (dabar "Giedra"); daug jo raštų tilpo "Moterų Dirvoje", "Vytyje" ir kituose laikraščiuose. Iš pradžių buvo pradėjęs ir poeziją rašyti įvairiomis slapivardėmis. Neturėdamas tačiau tendencijos tapti poetu, ramia šypsena pamojo

ranka, sakydamas: "tegu bando tie, kurie laiko daugiau turi".

Kunigas A. Linkus turtingos sielos žmogus. Didžiausios jo dorybės, tai darbštumas ir pakanta. Jo idealas "Dievas ir Tėvynė", jo kasdieninio gyvenimo pažvalga, tai "Common Sense".

Kad Dievas sveiką laikys, galime iš jo tikėtis daug konstruktyvio darbo tautos ir bažnyčios srityje.

Dobilas.

Kazys Vidikauskas.

Grazioji Zosė.

RNADIEN gavau laišką iš Peki-
no, Kinijos sostinės, kurio
pradžia šiaip skamba:

"Gerbiamas Tamsta! Do-
vanokie man, kad buvau jau
net pamiršęs Tamstą. Vienok, aplinkybės
taip stebėtinai susibėgo, kad ne tik atmi-
niau, bet dar gavau ir Tamstos adresą. To-
del ir sumaniau parašyti Tamstai keletą
žodžių. Bet įdomu gal bus Jums žinoti,
kaip tai atsitiko. Tai-gi papasakosiu. Bu-
vo taip: Kaip kunigą misionierių vieną
kartą pašaukė mane pas vieną jauną susir-
gusį katakumeną, kinietį, kad, jei bus rei-
kalas, pakrikštyčiau jį ir sykiu prirengčiau
į amžiną kelionę. Bet pasirodžius, kad nėra
didelio jo gyvybei pavojaus, aš, kaip didelis
literatūros mylėtojas, pradėjau knistis po
jo gana turtingą knygyną. Besiknisdamas
netyčiomis užėjau knygutę, kurioj buvo su-
rašyti visi esperantininkų adresai. Mat šis
katakumenas buvo esperantininkas ir vei-
kėjas toje dirvoje. Peržiūrinėdamas adre-
sus radau ir Tamstos vardą." Tačiau, atidė-
kim valandėlei tą laišką į šalį ir pažvelgkim
į tą misionierių, ypatingai į jo praeitį.

Dvidešimts metų atgal gyvenau pas tū-
lą dievotą šeimyninę, kuri turėjo apie sep-
tyniolikos metų dukterį. Mergelė, kaip rožės
žiedelis: aukšta it palma Libano kalnuose,
prie kurios žydų karalius — Išminčius Sa-
lamonas savo Giesmių Giesmėje prilygina

Sulamintą; raudonų skruostukų ir gražio-
mis, mėlynomis, it vosilkos, akutėmis. Be
to mergaitė buvo labai rimta ir išmintinga.
Ne veltui ir jos vardas buvo *Zophija*, kas
senovės graikų kalboj reiškia *Išmintis*.

Išpradžių, žinia, ir mano širdis stipriau
sutvaksėdavo, kai tik pažiūrėdavau į veidu-
ką to žemės angelo. Vienok neilgai tas tę-
sėsi. Supratau, kad ji yra pamišėjusi. Ta,
Kurio dangus ir žemė negali apimti, Kurio
garbės nei didybės jokių sutvėrimas negal
suprasti, nei apsaakyti; kad ji nori vaikšti-
nėti amžinatvėje su Nekalčiausiu Avinėliu,
Kuris savo kraują praliejo už visą žmoniją
ir giedoti giesmę, kurios nei giedot, nei su-
prast negali tie, kurie prarado škaistybę.
Kad ji nori patapti vienuolė ir tai dar vie-
nuolė-misijonierė, kad, kiek galima, plačiau
praplėtus ribas savo sužiedotinio — Kris-
taus—viešpatijos ant žemės. Todėl nutildžiau
savo širdį ir, dar jai prašant, nors ir pats
ne per daug mokėjau, mokinau ją vokiečių
kalbos. Ji, mat, norėjo įstoti į tokią seserų-
vienuolių Kongregaciją, kur reikalauja vo-
kiečių kalbos mokėjimo. Nusiramines aš
maniau, kad ir kiti duos jai ramybę. Bet
kur tau. Naujas atsirado jos gražumo ado-
ratorius. Buvo tai jaunas, vos dvidešimts
trijų, keturių metų jaunikaitis, gana apsi-
švietęs, inteligentiškas, turintis gerą reputa-
ciją ir be galo mandagus apsiėjime, bet...
bet laisvų pažiūrų žmogus — liberalas, lais-

vanamis. Sužinojus tai motina jau ruošėsi be jokių ceremonijų parodyti jam duris, bet gražioji Zosė užstojo už jį, sakydama: — Brangioji mamytė, taip nedera elgtis. Tokiu pasielgimu blogą nebepataisyti, bet dar blogesniu padarysi. Meile, gražiu ir mandagiu pasielgimu net liutą galima pergalėti. Prašau, leisk, lai Vincas B. lanko mūsų namus.

Motina dar nenorėjo klausyti, bet tėvas, pritardamas Zosei, tarė: — Nusiramink, motin! Zosė teisybę kalba. Lai bus taip, kaip ji nori. Aš tikiu, kad iš to gali būti daug gero. Žinai, ji turi kur-kas daugiau sumanumo negu mudu abu. Šeiminkė nusiramino ir Vincas B. du, tris kartus savaitėje be jokių kliūčių lankė Zosę.

Manyje pradėjo rasti pavydas ir mintis: nejaugi Zosė pamiršo apie vienuolyną. Taip manydamas tačiau apsivilau. Ji pastojo vienuolynan ir kitą paskatino vienuoliu tapti. Buvo taip.

Vieną sekmadienio vakarą kaž kaip, ar gal buvo pamiršęs, Vincas visiems girdint jausmingai tarė Zosei: — Brangiausia Zophija, aš myliu tave!

— Ką? Ką? — ji tuojau atsakė ir, nerpertraukdama kalbos, toliau tęsė. — Prašau, atkartokite, aš nenugirdau — per tyliai pasakėte.

Jaunikaitis, sužavėtas savo, gal kaip jis manė, pergale, garsiai pakartojo: — Myliu tave! Be tavęs nėra man gyvenimo, ir nutvėręs jos rankutes pradėjo jas bučiuoti. Ji-gi, nebūtų duktė Jievos, kokietišškai nusišypsojus, vėl, kaip ir netikėdama, tartė: — Taip, Tamsta myli mane Negali būti!.. Jis-gi atsakė: — Jei dangiškos dvasios nužengtų ant žemės, taptų žmonėmis ir pamatytų jus, negalėtų nepamylėti tokios grožybės! Taip karščiausiai jaunikaitis.

— Ačiu! širdingai ačiu už tokį komplimentą! — atsakė jau surimtėjus Zosė ir tęsė toliau: — Aš noriu iš jūsų apčiuopiamų faktų kas link mano meilės. Taigi, jei aš esu jums deivė, jei jūs mane ištikrųjų mylite, prizadėkite išpildyti tą, ko aš prašysiu.

— Prizadu! — sušuko jaunikaitis puldamas ant kelių kaip viduramžių vytis.

— Gerai!..

Pasakius tai mūsų Zosė, it stirna, pašokus greit nuėmė nuo savo kaklo aukso medalikėlį su paveikslu Motinos Dievo ir, pati pabučiavus, liepė ir jam pabučiuoti. Jis pabučiavo. Paskui tą medalikėlį ji užkabino jam ant kaklo, liepė visados nešioti ir nors vieną sykį dienoje, žiūrint į jį, sukalbėti tą trumpą maldele: “Marija, be nuodėmės pradėta, melskis už mus nusidėjėlius!” Jaunikaitis, nors, kaip buvo matyti, ne su mielu noru, bet vis-gi prizadėjo tai padaryti.

Praslinko metai ir, ką manysite: iš dvasinės pusės niekas jo nepažintų. Jis patapo gal net maldingesniu ir už Zosę. Sykiu su ja, jai prašant, kiekvieną sekmadienį vaikščiojo į bažnyčią, vėliau kiekvieną sekmadienį klūpojant greta su Zose priiminėjo Švenčiausį Sakramentą. Aš maniau, kad tos dvi gražios sielos susilies į vieną, bet taip manydamas klydau.

Sulaukus aštuoniolikos metų — Zosė nuskriejo į tolimą Afriką darbuotis misijos dirvoje tarp juodveidžių. O jis? Jis, sužavėtas jos pasiaukojimu ir meile del žmonių išganymo, įstojo į Tėvų Lazaristų misionierių vienuolyną ir liko pasiūstas Kinijon, kad ten, baigęs reikalingą mokslą, ypatingai, kad vietoje, tarp kiniečių, išmokęs kinų kalbos, kuri be galo sunki išmokti, liktų kunigum-misionierium.

Dabar grįžkime prie jo laiško. Štai, tarp kitko, jis rašo:

“Ar žinote tą, kad buvusi jūsų mokinė vokiečių kalbos, sesuo Gotliba — Zosė M. — jau nukeliavo pas savo Sužiedotinį. Man apie ją rašė vienas iš tėvų Trapistų vienuolyno misionierių Pietų Aprikoj, kad ji imdavos kuosunkiausių darbų ir visumet svajodavo apie kankinės vainiką. Kada vienoje Aprikos kolonijoje ligoninėj reikėjo patarnautojos-slaugės, prie raupuočių juodveidžių, kurie jau neturėjo nei pirštų, nei nosies, nei ausų — visos atskiros kūno dalys buvo nukritusios, o tokiems visame reikia patarnauti, ji ir nuėjo jiems tarnauti, nuėjo numirti prieš laiką! Ir taip, po trijų metų tokio pasiaukojimo del Kristaus, Kuris pasakė: — “Kas ką gero padarys kuovargingiausiems, man padarys”, — atsisveikino su gyvaisiais.

“Ak! neveltui ir vienuolijoje jai davė taip kilnų vardą Gotliba, kas vokiečių kalboj reiškia: *Dievą Mylinti*. Mat, kas myli Dievą, tas dėl Jo myli ir žmogų — artimą savo ir kiekvieną valandėlę pasirengęs net ir mirti už Jį.

“Dovanokite, gerbiamas Tamsta, kad šis mano laiškas ne taip tyras, tai ašaros mano taip jį suteršė. Rašydamas apie ją verkiau, nes ji dangiškai šviesai ir Kristui mane užkariavo; ji, jei taip tarsiu, buvo mano dva-

siška motina.

“Kiek tai blogų vyrų pataptų gerais, jei mergaitės taip jų, kaip ir savo naudai norėtų pasidarbuoti. Nes kuris-gi vyras sugebės atsisipirti baltgalvei, jei jina kovos su meilės ir mandagumo ginklu? Kuris?! Ne bent tik niekšas, pilnoje to žodžio prasmėj, išėitų iš tos kovos pergalėtojas ir kaip buvo, taip ir pasilikytų blogas.

“Su aukšta pagarba,

“Tėvas Anzelmas — Vincas B.”

Laimė.

RIE vartų tūlo Vokietijos miesto, metai atgal, galima buvo matyti nukaršusį senelį, su pagadintais sukamais vargonėliais. Retkarčiais, kumet būrelis vaikščiujančių eidavo pro šalį, senelis pradėdavo sukti tuos vargonėlius. Tada žmonės mėsavo jam variokus ant senos ceratos, kuria mašinėlė buvo pridengta. Tankiausia vienok sėdėdamas lingavo galvą ir murmėjo nesuprantamus žodžius. Bet jeigu kas labiau prisiartindavo prie jo, tai suprasdavo tą murmėjimą, būtent žodžius: — Ji juk dar ateis! Ji juk dar ateis! Jei kas paklausdavo senelio labai energiškai: — Kas dar ateis? tai kartais, bet anaipol ne visumet, atsakydavo: — Laimė! Tasai senelis buvo turtingų tėvų sūnus, kūdikystėje rūpestingai užauklėtas. Bet tėvai jo prarado turtą. — Aplankė mus nelaimė, — tarė jam ir jis, vaikas, tą atkartoja. O paskiaus, vietoje imtiesi kovoti su priešinga dalia, nieko nedirbo ir vien laukė, kada laimė sugrįš.. Giminės ir pažįstami norėjo padėti jam, norėjo pasirūpinti jo ateitimi, bet jis nesinaudojo iš to ir ant visados pasiliko be jokio tikro užsiėmimo.

Vieną kartą, neturėdamas ką valgyti, pardavė paskutinį savo turtą — lioterijos bilietą, kuris nupirkusiam už dviejų savaičių davė pelno 40,000 rublių.

Iš to neteko proto, papuolė į bepročių namus ir liko nekenksmingu idijotu. Paskui jam viena mielaširdinga ponija dovanojo tuos vargonėlius.

Nuo to laiko daugel metų grieždavo jis prie miesto vartų ir nuolat kartodavo: — Ji juk dar ateis! Bet ji atėjo tik tumet, kada jis mirė — buvo tai mirties angėlas, kuris pabučiavo jo raukšlėtą veidą. Tai buvo jo paskutinė ir vienintėlė laimė.

Panašiai, nors ne visai taip pat, kaip tas senelis, gyvena tūkstančiai ir milijonai žmonių. Jie patys savo kaltę vadina nelaimė, o kokį nors prielankų laukiamą atsitikimą, vadina laimė. Bet jeigu tokio atsitikimo negali sulaukti, tai sakosi per gyvenimą neturėję laimės.

Atsitikimai ir stoviai įeinantieji į mūsų gyvenimą iš vidaus gali būti laimingi ir nelaimingi. Yra laimė, kada pradėdame gyventi, turėdami sveiką kūną; yra laimė, kad mūsų gimdytojai gyvena taip ilgai ir gali apie mus rūpintis, kol mums yra tas reikalinga; yra laimė, kumet per visą savo gyvenimą užlaikome kūno sąnarius sveikatoje ir nesergame taip tankiai, kaip daugelis mūsų pažįstamų; yra laimė, kada nors vienais metais ilgiau gyvename, negu abelnai priguli žmogui. Tas viskas yra jau laimė, bet į tą tankiausia niekas nekreipia atydos. Yra tai laimė vidujinė. Bet randasi taip-pat pajautimas laimės ir pajau-

timas nelaimės, užgimstančios mūsų viduje. Nemaža yra žmonių, kurie būdami nelaimingame padėjime, jaučiasi laimingais ir patenkintais. Taip, pav., nevienas vargšas netekęs akių ir gyvenantis tamsybėje, gali jaustiesi laimingesniu už sveiką ir turtingą žmogų, kuriam rodos nieko netrūksta. Vienu žodžiu, žmonės laimę ne vienai atjaučia: kumet vienas skaito save laimingu, kitas tame pat padėjime gali skūsties ant savo likimo ir stengtis, koku nors būdu pasiekti laimę, kurią mato savo ateityje. O būdai pasiekimo laimės yra visokeriopi: Vienas gali laukti laimės ateinant, panašiai anam seneliui. Kitas vejasi ją, arba išeina jos sukikti. Yra tai būdai visai neprotingi. Laimė tik tada mus neaplenks, jei mes darbuosimės, kad gavus ją, darbuosimės be perstojimo su noru ir pasiaukojimu, taip lygiai, kaip galima darbuotis prie statymo namų, arba prie kokio nors kito fizinio darbo. Ir jeigu iš karto tie mūsų darbai ir visos pastangos nueitų veltui, nereikia nusiminti, bet vėl pradėti savo darbą, statyti iš tų griuvusių ką nors naujo ir tokiu būdu darbuotis iki to laiko, kol nepasieksime savo tikslo.

Pažįstu vieną senelę poniją V., kuri pergyveno viską, ką žmogus gali neišvengiamai pergyventi. Palaidojo savo geriausius vaikus, o likusieji buvo išgamos ir be žinios prapuolė tolimuose kraštuose. Jos vyras ilgus metus sirgo proto liga. Savo turą prarado jis per neištikimą užvaizdą, pagaliaus sugedo akys ir ilgus metus visai nematė, kol vienas geras gydytojas nesugražino jam regėjimo. Gyveno vargingai iš smulkios emeritūros mažame provincijos mieste, o vienok ta senelė nesiskundė savo likimu. — Matai tamsta,—tarė ji vieną kartą, — nors aš ir labai daug perleidau nelaimių, nesijaučiu vienok nelaimingame padėjime. Atsimenu savo jaunas dienas ir visas tumet laimėje praleistas valandas, bet neverkiu praradusi jas, nes gerai suprantu, kad viskas praeina, kas praėiti gali, o todėl ir mano laimė taip-pat turėtų pasibargti, jei ir labai ilgai neatstotų nuo manęs. Gal būtų man dar liūdniau, jei ne aš pragyvenčiau savo laimę, bet ji mane. Dabar viskas pa- baigta ir nieko neturiu praradimui. Norė-

čiau dar sulaukti pavasario ir grįžtančios saulės, kuri žadina gamtą iš gilaus miego ir suteikia žmogui daug linksmybės. To ir užtektų man, o paskiaus lai būna Dievo valia.

—x—

Pastabėlės.

PADVOS UNIVERSITETAS.

Garsiajam Padvos Universitetui pradžią davė cesorius Friderikas II, perkeldamas jį iš Bolonijos į Padvą 1222 metais. Svarbiausias fakultetas radosi medicinos skyriuje. Šis Universitetas pirmykščiai turėdavęs virš kelių tūkstančių studentų, del to Italai vadino Padvą *la dotta* (mokyta). Universiteto rūmus, vadinamus *palazzo degli studi*, puošia garsiausių mistrų paveiksiai. Prie minimo Universiteto priklauso 12 kolegijų, observatorija senovinėje tvirtumoje, botanikos sodnas, anatominis teatras ir kiti. Taip-gi randasi karališkojo instituto dailės ir meno skyrius.

Šių metų gegužės 14—21 dienomis įvyko didelės iškilmės Padvoje. Seniausias Europoje Padvos Universitetas šventė 700 metų sukaktuves nuo savo įsikūrimo. Iš visų kraštų į tas iškilmės važiavo mokslo įstai-gų ir vyriausybių atstovai. Lietuva gavusi pakvietimą, taipgi pasiuntė savo atstovus. Vyriausybės atstovu paskirtas Dr. Jurgis Šaulys, Lietuvos Universiteto atstovu buvo Prof. Tadas Ivanauskas. Taigi jauniausio Lietuvos Universiteto atstovas sveikino seniausį Padvos Universitetą.

A. Tam—as.

—x—

Kitame numery paduosime gerb. Vyčiams-ėms ir skaitytojams žinių apie kun. Pr. M. Jurą, Centro Pirmininką, ir Praną Sivickį, kurs šiemet baigė aukštus mokslus.

S. L. R. K. A. Seimas. Birželio 20, 21 ir 22 dd. Wilkes Barrėje, Pa. Columbus salėje (9—11 North Main St.) įvyks S. L. R. K. A. 37-tas metinis ir 2-ras dvimetinis Seimas. Iškilmingos priešsėiminės pamaldos bus Šv. Trejybės lietuvių bažnyčioje, kampas South St. ir So. Meade St.

Vargonininkų Seimas. Šio mėnesio 14 ir

15 dd. Brooklyn, N. Y. Apreiškimo Panos Šv. parap. salėje įvyksta A. L. R. K. Vargonininkų Sąjungos Seimas, kuriame pasižadėjęs dalyvauti ir kompozitorius J. Naujalis ir duoti Amerikos lietuviams vargonininkams bažnytinės muzikos prelekcijas. Po V. Seimo J. Naujalis grįžta Lietuvon.

Lietuvos Konsulatas Hamburge prašomus paskelbti, kad savo raštinę iš Perkatlee 6 perkėlė naujan būtan po šiuo adresu: Ransaplatz 12, Tel. Alster 871. Raštinė atdara kasdien nuo 9 ligi 1 val.

Labdarybės vėjus. Sulig Federacijos Kongreso nutarimo, rinkliava Labdarybei prasidėjo ir tęsis ligi ateinančio Federacijos Kongreso.

Kultūros vėjus pasibaigė. Tautos Fondo ir Federacijos Sekretoriatas skelbia, kad Kultūros vėjus pasibaigęs ir prašo kolonijū prisiųsti surinktas aukas (kurios dar neprisiuntė), kad galutinai užbaigus reikalą. Lig šiol Centran Kultūros reikalams susiūsta \$59,406.69. Tan skaičiuon įeina ir pašelpa neturtingiems Amerikos lietuviams moksleiviams.

Birželio 11 d. išvažiavo Lietuvon kun. Ignas Albavičius, L. Vyčių Centro Dvasios Vadas. Pasisvečiavęs du, tris mėnesius tėvynėje, jis vėl grįš pas mus kupinas žinių ir vėl sykiu darbuosis. Laimingos kelionės!

—x—

Ivairios žinios.

(Iš Liet. Inform. Biūro).

Pripažino Lietuvą de jure. Venezuelos respublika pripažino Lietuvą de jure. (Elta).

Pakvietimas Lietuvos Hagos Konferencijon. Užsienio Reikalų Ministeris Jurgutis gavo nuo Italijos priemiero Factą pakvietimą Hagos konferencijon. (Elta).

Siūlo derybas. Geg. 30 d. Lenkų užsienio Reikalų Ministeris Skirmuntas atsiuntė Lietuvos vyriausybei notą, siūlydamas užmegsti Kaune arba Varšavoj derybas optacijos klausimu. (Elta).

Graikija pripažino Lietuvą. Lietuvos Atstovybėje ką tik gauta žinia, kad Graikijos vyriausybė pripažino Lietuvą de jure. Tokiu būdu Lietuva turi jau 19-os valstybių pripažinimą, iš kurių 15 valstybių pripažinusios Lietuvą de jure. (Elta).

Amerikos mokslas Lietuvai į pagelbą. Princetown Universiteto prof. Haroldas H. Bender renka parašus žymiausių Amerikos mokslaviryū po peticija, kurioje prašoma Amerikos Jungtinių Valstijų valdžios pripažinti de jure Lietuvos, Latvijos ir Estonijos respublikas. (Elta).

Ministerio Jurgučio atsakymas Skirmuntui. Į Lenkų Užsienio Reikalų Ministerio notą, iš gegužės 30 d., siūlančią Lietuvos vyriausybei tarties Kaune ar Varšavoj optacijos (pilietybės pasirinkimo) klausimu, Lietuvos Užsienio Reikalų Ministeris prof. Jurgutis birželio 6 d. atsakė, kad Lietuvos vyriausybė tarsis tumet, kai lenkai išpildys Suvalkų sutartį. (Elta).

Atlankys Lietuvos Universitetą. Vienas iš žymiausių mergaitėms kolegijų, Vasar Kolegijon, Paughkeepsie, N. Y., prezidentas prof. H. Mac Cracken, šią vasarą važiuoja Europon, kur visą žiemą praleis lankydamas Europos Universitetus. Žada atlankyti ir Lietuvos Universitetą Kaune. Liet. Atstovybė teikia jam reikalingų informacijų. (Elta).

Kino kompanija fotografuos Lietuvą. Viena žymesniųjų Amerikos kino (judamųjų paveikslų) kompanija "Post Picture Corporation" šią vasarą siūnčia savo žmones Lietuvon nufotografuoti ten žymesnių vietų, įstaigų ir žmonių, kas Amerikos žmonėms būtų svarbu ir naudinga žinoti apie Lietuvą. Ateinantį rudenį jų nuimti paveikslai bus rodomi visuose Amerikos teatruose. Vėliaus juos žada persiūsti Europon. Kompanija kreipėsi į Lietuvos Atstovybę pagalbos ir tarpininkavimo. Prašomoji pagelba bus teikiama. (Elta).

Dramos Sekcija

IŠ PO ŠLĒKTŲ MALONĒS.

—x—

VI VEIKSMŲ VAIZDELIS IŠ BAUDŽIAVOS LAIKŲ.

Parašė A. Živaitis.
(Tešinys).

SCENA XI.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS. Hm... Ko ji verkia? Aš jos nemušiau (pamatęs pakabintą kančių). A, tai gal motina, radus sudaužytus indus (sėda. sofon. Įeina Muzurskis ir Juozapas).

SCENA XII.

Ulinskis, Muzurskis ir Juozapas.

MUZURSKIS (nusilenkia). Dzien do-bry, pane!

ULINSKIS. Dzien do-bry, pane Muzurski!

MUZURSKIS. Ką ponaitis šiandien įsakys daryti?

ULINSKIS. Esu baisiai blogame ūpe.

MUZURSKIS. O kas?

ULINSKIS. Mužikai neklusnūs, nepildo mano įsakymų. Vakar Skirpstui liepiau atvesti dvaran Barbutę. O netik kad nepaklausė, bet dar kaž-kur paslėpė.

MUZURSKIS. Žinau, pane! Bet čia kal-tas ne tiek tėvas, kiek anas Žagaras. Jis myli Barbutę, tad jis ją ir paslėpė.

ULINSKIS. Gali būti. Tačiau kaltas ir pats tėvas.

MUZURSKIS. Tai ką įsakysite daryti?

ULINSKIS. Kogreičiau surasti Barbu-tę ir atgabenti dvaran. Jeigu to nepadarys, duoti 100 rykščių ir pasodinti kumetinėn. Jų tvorą išardyti ir žemę priskirti prie dvaro.

MUZURSKIS. Viską išpildystu.

ULINSKIS. Žiūrėk, kad rytoj Barbu-tė jau būtų dvare.

MUZURSKIS. Gerai! (greit išeina).

SCENA XIII.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS (vaikščioja pasipūtęs, pik-tas). Ak, tie muzikai, nenori klausyti savo ponų! Palaukit, mes jumis išnokin-sime (į Juozapą). Juzef!

JUOZAPAS (pašokęs) Klausau.

ULINSKIS. Išauk Marę! (Juozapas išeina).

SCENA XIV.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS. Marę reikia pavaryti kiau-lių šerti. Jos vieton gausiu Barbutę. Na ir graži ta muzikė. Jos paveikslas visumet ma-no akyse stovi. Nors matka pyksta, bet (numojęs ranka) ką jos paisyti. Tegul ži-no, kad jaunam ponaičiui reikia pasilinks-minti! Ji rėkia, ką čia su muzikėmis. Bet tos lenkės, kad ir iš pačios Varšuvos, su-džiūvusios, išblyškusios. Va muzikės, pane, tai kas kita! Gražios, apskritaveidės. Ha! ha! ha! Kaip, pane, jausis Marė, kai pavarysiu ją kiaulių šerti. Bet tai nieko. Nenorės, gaus rykščių! (sėda sofon, įeina Mariutė).

SCENA XV.

Ulinskis ir Mariutė.

MARIUTĖ (gražiai, poniškai apsitai-siusi, linksmą). Ką-gi ponaitis man pasaky-si?

ULINSKIS. Mare! Gali eiti prie kiau-lių!

MARIUTĖ (nesuprasdama). Ką?

ULINSKIS. Sakau, eik sau iš mano kambarių. Eik kiaulių šerti!

MARIUTĖ (nustebusi). Kaip tai. Ar jau pamiršai, kaip imdamas mane dvaran sa-kei, kad būsiu tavo pati, o dabar varai kiau-lių šerti?!

ULINSKIS (juokiasi traukdamas ciga-rą). Ha! ha! ha! Muzikė, pane, bus mano pati! Ha! ha! ha!

MARIUTĖ (nusimena). Jug ponaitis

tikrai sakei, kad būsiu tavo pati, ponia.

ULINSKIS (rėkdamas). Kvaila! Kur-gi matei, kad ponai vestų muzikę! Tai baisi būtų gėda visai lenkų krolestvai, visai Polščiai. Tu nemoki nei lenkiškai kalbėti.

MARIUTĖ (dar labiau nusimena). Tai kam mane suviliojai! apgavai! Kur-gi aš dabar dėsiosi paniekinta, išjuokta?

ULINSKIS (perpykęs). Kur dėsiesi? Sakiau eik kiaulių šerti! Eik greit į kiaulidę ir dirbk, girdėjai!

MARIUTĖ (nusigandusi ir susigraudinusi eina prie pono ir mėgina jį apkabinti). Ne, ponaiti, nedaryk to, jug žinai!

ULINSKIS (piktai). Ką žinai?

MARIUTĖ. Žinai, jog aš vargšė mergaitė, kur dabar pasidėsiu ir kaip gyvensiu?

ULINSKIS (perpykęs, pastumia, mariutę parpuola ant aslos). Sakau, eik kiaulių šerti!

MARIUTĖ (atsikelia, ironiškai). Ne, aš neisiu kiaulių šerti! Dėk mane kur nori!

ULINSKIS (rėkia). Von iš čia, von!... (pašokęs griebia kančių).

MARIUTĖ (puola prie jo). Ką, niekše, darai? Ką darai? Tu mano, nekaltos mergaitės, gyvenimą suėdęs, dar muši?!...

ULINSKIS (pagriebia kančių ir kerta Mariutei per pečius). Sakau von, tai von!

MARIUTĖ (įnirtusi puola ant jo, drasko veidą). Tu, bjaurus apgavike! Tu nekaltos mergaitės dorą suėdęs, surijęs dar muši! (drasko jo plaukus).

ULINSKIS (baisiai perpykęs rėkia). Von! von! (smarkiai pagriebęs parmeta ant grindų ir greitai išeina).

SCENA XVI.

Mariutė viena.

MARIUTĖ (keliasi verkdamas). O, Dievulėliau mano, kur aš dabar dingsiu, kur pasidėsiu? Prakeiktas ponas suėdė mane. Ak, kad būčiau žinojusi kad taip bus ir kad būčiau mačiusi jo klastą, būčiau nėjusi, nors būtų mušęs ir užmušęs. Dabar ką aš darysiu? (pamąsčius). Grįšiu pas savo tėvelius, nuo kurių tas niekšas mane išviliojo. Pasiimsiu senus savo drabužėlius, kuriuose būvau taip graži, kaip gėlelė. Bet, kas sugrąžins man nekaltybę. Ak! (plėšia

nuo savęs poniškus drabužius). Prakeikti skarmalai! O, kokia aš bjauri!

UŽDANGA.

VEIKSMAS III.

Tas pats pono kambarys.

SCENA I.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS (sėdi kedėje piktas, žiūrinėja šautuvą. Paskui, pradeda spiaudyti). Eh, tfiu! tfiu! tfiu!.. kokia baisi nerimastis (meta šautuvą į kampą). O tai vis dėl tų prakeiktų muzikų. Kalba ir kalba, būk maskoliai paliuosuos muzikus, būk nereikės jiems dvarui dirbti. Sako, girđi, muzikai galės ponams špygas rodyti (pasipurto). Uh, tai baisūs būtų laikai pane (skubiai vaikšto po kambarį). Muzikai ponų nenori klausyti (keikia). Rykščių, daugiau rykščių! Muzurskis per švelniai su jais elgiasi! (skambina, įeina Juozapas).

SCENA II.

Ulinskis ir Juozapas.

JUOZAPAS. Klausau.

ULINSKIS (piktai). Pašauk urėdą Muzurskį, girdėjai?

JUOZAPAS. Klausau (lenkias ir išeina).

SCENA III.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS (vaikščioja piktas). Paklausiu Muzurskio, kodėl muzikai nesuvaldomi ir kodėl Barbutės nėra dvare.

SCENA IV.

Ulinskis ir Juozapas.

JUOZAPAS (greit įeidamas). Muzurskis čia. Jis atsivarė du muziku ir vieną bobą!

ULINSKIS (pašokęs). Pašauk jį čia!

JUOZAPAS (lenkias). Klausau (išeina).

SCENA V.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS. Ot, žinau, pane, ką Mu-

zurskis veikia. Gausiu progos pataisyti savo blogą ūpą. Išduos jie man Barbutę (įeina Muzurskis).

SCENA VI.

Ulinskis ir Muzurskis.

ULINSKIS (nuduodamas piktu). Per lėtai pildai mano įsakymus. Sakiau, kad užgintum muzikams kalbėti apie paliuosavimą jų iš baudžiatvės, sakiau surasti Barbutę.

MUZURSKIS. Gavę rykščių jau nekalba apie paliuosavimą.

ULINSKIS (atsileidęs). Na, gerai, pane, Muzurski. Bet kur Barbutė? Ar išpildei ką liečiau?

MUZURSKIS. Neišpildžiau, nes negalėjau iškvošti kur ji paslėpta. Ir rykštės nieko negelbėjo. Delto atvariau juos į kumetinę ir pristačiau prie darbo, o jų lauką liečiau išarti ir užsėti. Namas jų skaitosi dvaro.

ULINSKIS. Gerai padarei. Žinosiu, pane, kaip pasielgti su jais. Užkaposiu iki mirties, jei nenorės pasakyti, kur paslėpė Barbutę.

MUZURSKIS. Daryk ką nori.

ULINSKIS. Atvesk juos čia po vieną (patylėjęs). Ne, atvesk abudu seniu sykiu (skambina, įeina Juozapas).

SCENA VII.

Ulinskis, Muzurskis ir Juozapas.

JUOZAPAS. Ką ponas liepsi?

ULINSKIS. Pašauk Peisinskį ir Makabardskį!

JUOZAPAS. Klausau (išeina).

SCENA VIII.

Ulinskis ir Muzurskis.

ULINSKIS. Atvesk pirma Skirpstą ir jo bobą. Abiem duosim rykščių. O Žagarą palik virtuvėje, nes tas muzikas gali dar pasipriešinti. Numirčiau iš pykčio! Kiekvieną skyrium pačiupinėsim.

MUZURSKIS. Gerai (išeina).

SCENA IX.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS (nusikabina kančių). Reikia

išmiklinti ranką, kad geriau dirbtų. Tegul žino, kad reikia pono klausyti (miklina kančių, tuo tarpu įeina Juozapas, Peisinskis ir Makabardskis).

SCENA X.

Ulinskis, Juozapas, Peisinskis ir Makabardskis.

PEISINSKIS. Ką ponas liepsi?

ULINSKIS. Lupsime muzikams kailį!

PEISINSKIS ir MAKABARDSKIS (pašoksta lig ką griebdami). Klausom!

ULINSKIS (nusijuokęs). Ne dabar! Stokite čia į eilę (parodo kaip stoti, šie sustoja. Tuo tarpu įeina Muzurskis (Skirpstas ir Uršė).

SCENA XI.

Tie patys, Muzurskis, Skirpstas ir Uršė.

SKIRPSTAS (įeidamas nusiima kepurę, bijodamas). Tegul bus pagarbintas Jėzus Kristus).

ULINSKIS. A, tu muziko kotas! Kito kis bus tau pagarbintas.

URŠULĖ. Ponuli, kuo-gi mes nusikalto me?

ULINSKIS (piktai). Jūs pirmutiniai paleidote kalbas, kad maskolius paliuosuos jus nuo baudžiatvės.

SKIRPSTAS. Ne mes, visuose kaimuose žmonės taip kalba, kad neužilgo nereiks ponams vergauti

MUZURSKIS (pašokęs smarkiai). Ty-lėk tu, šunskrauji! (Skirpstas nugąsta, tyli).

ULINSKIS (prišokęs arčiau). Aš sakiau jums, kad Barbutę atvestumėt į dvaran. Kur ją padėjote?!

URŠĖ (nusigandus). Mes, ponuli niekur jos nepadėjome!

MUZURSKIS (piktai). Kaip tai, niekur! O kur ji dingio?

ULINSKIS (Muzurskiui). Kirsk jai kančių!

MUZURSKIS (prišokęs kerta kančiu). Kur dėjote! Kur dėjote!

URŠĖ (alpdama). O, Dieve! Ponuli, pasigailėk, aš nekalta.

(T. b.).

J. T. Smith.

ATEITININKAS.

(Iš angliško vertė A. K. Tauragis)

(Tęsinys).

Pirmieji šoko lovin. Neduodant Vincui laiko nei apsimąstyti, Aroldas ir Edvardas pagriebė jį už rankų ir traukė su savim. It miegodamas Vincas pasileido plaukti, bet jo rankos neturėjo nei tvarkos, nei jėgų. Del to Aroldas pagelbėjo jam laikytis virš vandens, o Edvardas lengvai galėjo traukti, kartas nuo karto kumštelėdamas per pečius. Pusiaukely ir Aroldas neteko jėgos ir drąsos. Edvardas ramino jį, kad palaikius prie darbo.

— Na, dar kartą, visi sykiu traukime! — rėkė Edvardas. Kumet tarp linksmy stovinčių ant kranto vaikų šauksmo Vincas liko ištrauktas iš upės ir paguldytas ant saugaus ir kieto akmens, iš jo lūpų pasigirdo balsas:

— Kur Aroldas?

Iš džiaugsmo, kad išgelbėjo Vincą, nieks nei nepastebėjo Aroldo, kuris nusilpęs nepajėgė iš vandens išlipti. Jis stverdama akmenis neteko lygsvaros ir paslydo atgal į srovę. Už kelių pėdų toliau išsikėlė ir tik tada visi išgirdo jo išgąstingą balsą šaukiantį pagelbos. Paskui vėl paskendo. Nespėjus pasakyti nei viens, du, trys, Edvardas šoko į vandenį ir už pusės minutes jau traukė Aroldą ant akmens.

— Kitą kartą pakvietimą priimsite Smilčių suonašon, — aštriai prabilo Edvardas.

Bet išgelbėtu vaiku nieko negirdėjo ir neatkreipė į tai domės. Abu buvo nusilpę nuo išgąščio ir per valandą laiko bejėgiai gulėjo prie mielaširdingų draugų.

Pavakariop tačiau abu atsigavo taip, kad neatkreipdami niekeno domės galėjo eiti namon. Edvardas persergėjo nei motinai nei seserei neušiminti apie dienos pavojų, nes tas tik sukeltų bereikalingų jausmų, kuriems nei galo nebūtų. Visi tad nutarė tylėti. Edvardui, einant kartu namon,

buvo it senieji laikai. Gi abu išgelbėtu vaiku spaudžiami jo rankas, kalbėjo:

— Edvarde, Ateitininke, ištikro tu esi prakilnus!

SKYRIUS X.

Daugiau bėdų.

Tėvas N. labai tēmijo visus savo vaikus ir nuolatos sekė dalykų bėgį. Kai-kuriems turėjo pagelbėti, patarti, arba atgailą užduoti. Kiekvieno prigimčiai ir būdai turėjo pasielgimą pritaikinti. Vincui niekumet nepatardavo, nes visiems patarimams jis buvo priešingas. Pasak jo draugų, "jis viską žinaš". Tad kumet Tėvas N. jį sutikdavo, vis paklausdavo:

— Na, Vincai, kaip viskas eina?

— Labai gerai, Tėve. Aš manau, kad neužilgo bus man padidinta alga.

— Išrodo, kad reikia, bet tik vieną žodį tavo ausin. Senis Kestras savo sūnui prašė tavo arba kitos vietos. Turėk akis atdaras ir šį mėnesį stengkis kuogeriausia.

Vincas niekumet nežinojo, kiek jis buvo pamėgęs savo vietą, ir kaip jaustūsi netekęs jos, iki nepamatė Kastro, tankiai atsilankant pas Vilardą. Tas pamatymas kai-kuriam laikui Vincui daugiau gero padarė, negu patarimas.

Aroldas nors Tėvo N. patarimus ir priimdavo ir, rodos, būdavo jais susidomėjęs, tačiau nesekdavo ir greitai užmiršdavo. Tad daugiau patarimų Tėvas N. Arolūi ir nedavė, tik pastebėdavo:

— Vaike, algos tau šį bertainį nepakels, nes tavo "pridabotojui" (viršininkui), kaip tu jį vadini, kas dieną pavėlavimas ateiti darban ir pasiteisinimai jau įkirėjo. Tu visai ne laiku žiūri į laikrodį.

Aroldas parausdavo, piktai save pabardavo ir žadėdavo pasitaisyti, bet ir vėl greitai užmiršdavo.

O su Edvardu Tėvas N. kitaip elgdavos.

Vaikas, rodos, jau toks ir gimė. Buvo rimtas ir nieko nepraleisdavo neapsvarstęs. Ilgai mintydavo apie apsiareiškumus, kuriuos gyvenime ir savy matydavo. Jis daug matė ir daugeliu dalykų rūpinosi. Mokėjo priimti visus Tėvo N. patarimus ir jais naudotis. Tankiai jis su Tėvu sėdėdavo ir ginčydavosi apie naują Ateitininkams žingsnį, arba kokiū būdu galima būtų Vincas ir Aroldas suvaldyti.

Namie Edvardui buvo linksmiau. Nors jis ir laikėsi savo palėpėj, tačiau tankiai susedavo bendrame kambary su Vincu ir Aroldu, kuriedu savo atsinešimą į Edvardą buvo pakeitę. Seniau žeminę jį, dabar laikė didvyriu. Bet ant Vinco ir Aroldo rinkosi naujas debesis, kurį Edvardas nuolatos tēmijo. Sykį jis jiedviem tarė:

— Bankos ypatingą domę atkreipia į savo darbininkus, kaip jie laikosi jos taisyklių. Negali tikėtis, kad nuolatos galėsi tu vėlintis: šiandien penkias minutes, rytoj dešimts. Štai valgomųjų daiktų krautuvėj aš turiu dar prieš laiką pribūti. Du kartu pasivėlinę netekčiau darbo.

— Ir vėl rūpinies!—lengvai atsakė Aroldas. — Gerai, kadangi vienam, kitam reikia rūpintis, tat sutinku, kad tu rūpintumeis.

— Netekęs bankoj darbo tu ir už dešimts atsirūpinsi, — atsakė Edvardas.

Ir Aroldas žinojo, kad tai tiesa. Jis bankoj užėmė tiek vietos, kiek jo kūnas galėjo užimti. Netekimas vietos būtų panašu į skendimą. Bet, nežiūrint to, Aroldas nesugebėjo laiku ateiti darban ir laiku atlikti tą, kas reikėjo. Jis jautė, kad vieta jam užtikrinta ligi pats gavęs kur geresnę, jos neapleis. Su Vincu buvo dar blogiau. Jo pasitikėjimas savimi ribų nežinojo, ypatingai dar kumet kažkas jam sakė, būk įžymus miesto pilietis yra pasakęs:

— Vilarde, turi jauną gražų, raštininką.

— Ir tiek geras, kiek gražus, — atsakė Vilardas.

Nuo to laiko Vincas dar labiau žiūrėjo savo asmens grožės, drabužių ir statymosi dideliu. Ilgai studijuodamas ir lygindamas save prie kitų, įsitikino, kad visame F. miestely nėra jam lygaus. Ir kumet Edvar-

das jį perspėdavo apie pavojų netekti darbo, Vincas glostydamas Edvardui pečius, sakydavo:

— Edvarde, nedera tau perdaug pamėgždžioti Tėvą N. Jis irgi mane perspėjo. Jis ir Aroldą perspėjo. Bet mums yra tiek pavojaus prarasti savo vietas, kiek ir tau valgomųjų daiktų krautuvėj.

— Jei tik sykį Vilardas tave pamatytu išeinant iš Ovelio biliardinės, kitą dieną jau būtum be darbo.

— Juk tik sykį iš netyčių buvau ten užėjęs,—raudonuodamas teisinosi Vincas. Gi Ovelio biliardinė yra pusėtina vieta.

— Jei du kartu jis tave pamatytu su Vincu Someriu, išsyk pavarytu nuo vietos. Negaliu suprasti, ką tu ir Aroldas manote. Perdaug žaidžiate su savo laime. Ji jūdu apleis.

— O tu perdaug esi laisvas su mūsų dalykais, — rūsčiai atsakė Vincas, bet tuojuo pradėjo:—Užmiršk tą, Edvarde. Nemaniau tavęs užgauti. Neturėčiau dabar nei jokių dalykų, išskyrus karštą, jei tu nebūtum įsimaišęs. Bet nesirūpink. Aš išvengsiu bėdų ir pasilaikysiu savo vietoje.

Tuomi Edvardas ir Tėvas N. turėjo būti patenkinti ir liūdnomis širdimis laukti ateinančios nelaimės.

— Turi taip įvykti, — sakė kunigas, — ir vien tik dėl to, kad žmonės nenori pasimokinti. Prityrimo mokykla yra labai aitri ir brangi, bet daugumai ji reikalinga, ir jos pamokinimai visumet reikia priimti.

Vincas Radlius tas pastabas įvertino tik tada, kada perskaitė mandagų Vilardo laišką, kuris jį paliausavo nuo vietos savo raštinėj ir namuose. Nustebo ir išsigando. Ką Tėvas N. sakė, ką Edvardas pranašavo, viskas išsipildė. Drąsa jį apleido: atsistėjo ir pradėjo verkti. Už valandos išrodė it sergantis ir taip pabašęs, koku Edvardas jį matė vandenpuolio papėdėj. Visi apie tai sužinos, reikės jam gatvėmis vaikščioti ieškant darbo arba vėl grįžti mokyklon, kaip jo motina norėjo. Sukando dantis. Ne, nevaikščiosiu gatvėmis pajuokai, negrišiu mokyklon. Išvažiuosiu į kitą miestą ir ten paslėpsiu savo gėdą. Reikėjo skubiai veikti, tad pranešė motinai, kad imas sa-

vaitę atostogoms, ir išvažiavo pas gimines ant ūkės, kur ras laiko pagalvoti apie sumanymus ateičiai. Bet galvos jis sumanymams neturėjo. Tad parašė Aroldui ir pranešė jam apie liūdną naujieną, prašydama patarimo.

Jo pilnas liūdnumo laiškas ir Aroldą rado panašioj padėty, nes bankos viršininkas vos tik buvo pranešęs Aroldui, kad lieka atstatytas nuo vietos, nes jis nesugebėjo jopatenkinti, ir linkėjo kuogeriausio pasikimo ateityje. Aroldas tik ironiškai nusijuokė iš tokio sakinio "pasisekimo ateityje" ir pamiršo. Vis-gi gali ir jis padaryti, ką Vincas padarė — išvažiuoti atostogoms ir

pagalvoti. Ak, kaip juoksis draugai, kumet pasklys apie tai žinia, o kiti jų vietose, bankoj ir raštinėj, sėdės! Susikrovė Aroldas krepšį ir išvažiavo pas Vincą. Už valandos visas miestelis žinojo tą naujieną. Pavyduoliai juokėsi iš Radlienės ir Saulėnaitės, nes dabar jų puikybė turės nupulti. Bet moterys apie tai nežinojo, iki Tėvas N. nepranešė.

— Gerai, Vincas galės grįžti mokyklon — linksmai prabilo Radlienė. Perdaug jis buvo išdidus, už tai turės eiti į mokyklą.

— Abu neteko vietų! — suriko Saulėnaitė. Tai negalimas daiktas! Čia yra kokis suokalbis.

(Bus daugiau).

Sporto Sekcija.

(Veda F. L. Savickas, L. V. Centro Sp. Sekc. Raštininkas)

I DARBA, VYČIAI!

Vyčiai, Vytės! Eidami pirmyn su taip gražiu mūsų obalsiu — Dievas ir Tėvynė — turime plačiai skleisti savo pašaukimą ir vykdyti visas savo užduotis.

Amžius iškentėjus priespaudą mūsų tėvynė nūnai kyla ir jos vardas sklija po platumų pasaulį. Kas iš jūsų esate nors syki skaitę Lietuvos istoriją, žinot, kad senovėje lietuviai dirbo, narsiai kovėjo. Del to tuose laikuose Lietuva buvo didelė ir galinga. Jos ribos siekė Baltasias ir Juodasias jūres.

Būdami Vyčiais mes turime eiti Didžiojo Kunigaikščio Vytauto pėdomis, kuris sveikatą ir visą savo energiją dėjo, kad Lietuvą, mūsų tėvynę, būtų laiminga netik jam valdant ją, bet ir per visus amžius.

Daugelis žmonių, kurių tarpe nemaža randasi ir lietuvių, pasirinko sau kitokį obalsį. Jų obalsis yra — dolieris ir daugiau niekas. Tą obalsį jie skleidžia visur, neskiriant nei jaunuomenės, traukdami ją šalin nuo tikro ir teisingo kelio. Del to mes, Vyčiai, pasiėmę tikrąjį obalsį privalome stoti kovon, sklaidyti tamsos ūkus ir žadinti, kviesti jaunimą burtis po mūsų vėliava.

Isikūrus mūsų Organizacija turėjo per-

gyventi daug audringų dienų. Mūsų priešai didžiausių dėjo pastangų, kad sugriovus tą jaunimo Organizaciją. Bet veitui. Tai-gi, jei ligšiol atlaikėme visus priešų puolimus, atlaikysime ir toliau. Juo labiau priešai mus puls, tuodaugiau priduos mums jėgų, energijos jų puolimams atremti.

Pažvelgus į Vyčių Organizaciją matai, kaip visose valstijose ji šiandien auga ir plečiasi, tačiau vis-gi ne taip, kaip turėtų augti ir plėstis. Delko? Del to, kad lig šiol mes dar neišbandėme visų priemonių Organizacijai auginti; neišbandėme būdų, kuriais galima pritraukti prie Vyčių ypatingai čia augusį jaunimą.

Tienatinis ir geriausias būdas pritraukti prie Vyčių daugiausia čia augusio jaunimo, tai *sportas*. Paėmę sportą, kaip priemonę Organizacijai auginti ir pastatę jį ant plačios skalės, mes netik išauginsime savo Organizaciją, patrauksime čia augusį jaunimą prie tautinės dvasios, bet sykiu sėkmingiau skleisime ir lietuvių vardą sveitintaučių tarpe. Su sporto pagalba mūsų Organizacija susilauks tūkstančius narių, kurie po visą Ameriką skleis mūsų tėvynės, Lietuvos vardą.

9-sis Vyčių Seimas, apčiuopė tą prie-

monę ir išrinko Centralę Sporto Valdybą, kuri pasišventusiai darbuojasi jai skirtoje dirvoje. Tenka pastebėti, kad yra kuopų, kurios uoliai veikia sporti srityje, tačiau kaž-kodel tos kuopos nedaro nei jokių Centuri pranešimų, neduoda atsako net į tokius klausimus, kokie buvo paskelbti "Vyčio" No. 6.

Šiuomi tad aš raginu visas mūsų Organizacijos kuopas pradėti uoliai veikti sporto srityje: steigti ir auginti sporto sekcijas ir kas veikama pranešti Centru. Be to kiekvienos kuopos sporto sekcija *privalo* užsiregistruoti Centre. Kitaip kuopų sporto veikimas negalės kooperuotis su Centro Valdyba ir neduos laukiamų pasekmių.

Taigi pasistatę sau uždavinį auginti mūsų Organizaciją į milžino didumą, šiuomi aš kviečiu visus į darbą, naudingą mums patiems ir tėvynei Lietuvai. Tik per sportą mūsų Organizacija išaugs į 10,000 narių armiją; per sportą mes prieisime prie viso čia augusio jaunimo, prie plačiųjų amerikiečių minių. Susispietęs čia augęs jaunimas mūsų Organizacijon dideį darbą nuveiks pastatydamas mūsų tėvynei gražiausią garbės paminklą svetimtaučių tarpe ir palikdamas gražią atmintį apie Vyčių Organizaciją.

Tad, į darbą, Vyčiai!

J. Milleris,

Centro Sp. Sekcijos Pirm.

—x—

Maudymasis bei plaukiojimas kaipo sportas.

Nuo senų senovės vasaros metu žmonės maudosi upėse, ežeruose, plaukioja it žuvys. Tačiau ir šandie dar daug randame tokių, kurie netik nesimaudo, bet ir patį maudymąsi bei plaukiojimą laiko prasižengimu prieš Dievą ir visuomenę. Pastarųjų tarpe galima rasti daugelį lietuvių ateivių, kurie nežino, kad maudymasis, plaukiojimas yra reikalingas kūno sveikatai ir kultūrai, del to draudžia savo vaikams eiti maudyties, naudoties vienu iš naudingiausių žmogui sportu.

Kadangi šitokia nuomonė kenkia mūsų jaunimo kūno kultūrai, skaitau pareiga trumpai, kiek suprantu, paaiškinti apie šį sportą, kaipo naudingą mūsų kūno sveikatai ir paraginti Vyčius, Vytes dažnai maudyties.

Visupirma, maudymasis bei plaukiojimas yra vienas iš geriausių būdų įgyti ir palaikyti tobulą fizinį kūno veiklumą. Plaukiodamas žmogus žaidžia, linksminas. Jis tada pasiliuosuoja nuo visų kasdieninių darbų, rūpesčių. Jo kvėpavimo organai gauna daug tyro oro. Kada plaukioja, jo kūne nesi-randa nei vieno muskulo, kuris nebūtų įtemptas. Kada galima suvienyti kūno lavinimą, kuriame būva įtempti visi raumenys su pasilinksminimo dvasia, turime tobulą miklinimosi būdą. Plaukiojime randame pasilinksminimo ir naudos. Taip-gi jis yra švarus, vėsus ir geras sportas.

Vyčiai netik patys turi tankiai maudytis, bet kviesti ir savo jaunamečius brolius, sesutes ir draugus. Neš šis sportas lavina ir tobulina visą kūną, stiprindamas kad ir mažiausius raumenis.

Iš silpno, ligoto kūno, maudymasis kartais padaro gražų ir sveiką. Daug yra atsitikimų, kad įvairūs kūno abnormalumai maudanties ir plaukiojant pagerinami. Annette Kelleomann kudikystėje del savo silpnų ir keistai sudarytų blauzdų, turėjo daug nesmagumų. Vėliaus maudydamosi ir plaukiodama taš silpnybes pagerino ir ilgai, laimingai gyveno.

Karštu vasaros laiku nėra tinkamesnės vietos, kur galima būtų linksmai praleisti laiką, kaip ežero ar upės pakrantėje. Ten gali sau žaisti, kvėpuoti tyru oru, plaukioti, pasislėpti viens nuo kito, pasineriant į vandenį ir tt. Trumpai sakant, be jokio nuovargio sveikai ir linksmai praleisti laiką. Vyčiai, Vytės, užuot trankyties po numindžiotus, nudulkėjusius pikninkų daržus, privalo tankiaus rengti taip vadinamas "beach parties", t. y. išvažiavimus į paežerį. Kurie nenorės maudyties, tie ir šiaip žaidziant galės linksmai praleisti laiką. Tyro, sveiko oro visiems bus pakankamai.

P. Savickas.

Svarbus Pranešimas.

Springfieldo Vyčiai atvažiuoja Chicagon.

J. Milleris, L. V. Centro Sporto Sekcijos Pirmininkas ir Administratorius 48-tos kp. miklių sviedininkų su savo rateliu atvažiuoja Chicagon žaisti basebolo su vietiniu svetimtaučių "semipro tymu" — Atkins & Freund.

Rungtynės įvyks liepos 2 d., š. m., 3:00 val. po pietų, Atkins & Freund žaismavietėje, prie 50-tos ir Oakley gatvių.

Tiesiausias kelias tą vietą pasiekti pamant Western Avenue gatvekarį. Reikia važiuoti ligi 50-tos gatvės ir išlipus eiti vieną bloką į rytus.

Nors Atkins & Freund "tymas" yra gana stiprus, bet p. J. Milleris su savo mikliu rateliu tikisi juos suvaryti ožio ragan. Yra vilties, nes p. J. Millerio vedamasis L. V. 48-tos kp. sviedininkų ratelis šį sezoną yra taip padaręs jau su Springfield Indees, Loami, Rochester, The Virden Merchants ir daugeliu kitų pirmaeilinių "semipro tymų" Springfieldo apylinkėj. Šios rungtynės parodys, ką lietuviai — Vyčiai — gali padaryti prieš gerai išlavintą svetimtaučių basebolo ratelį.

Vienminčiams linkime kuogeriausių pasekmių.

Visi Chicagos Vyčiai ir įdomaujanti tomis rungtynėmis nepraleiskite šios progos. Pagerbkite Centro Sporto Sekcijos Pirmininką ir parodykite užuojautą vienminčiams sportininkams. Skaitlingas atsilankymas priduos žaidėjams daugiau ūpo ir tas paskatins juos įtempti savo jėgas, kad sukūlus svetimtaučius.

Visi, kurie manote ateitį į šias dideles rungtynes, stengkitės iš anksto įsigyti bilietus. Bilietų galima gauti šiose vietose: L. Vyčių Spaustuvėje, 4736 So. Wood St., "Drago" Redakcijoje, 2334 So. Oakley Ave., Metropolitan State Bank, 2201 W. 22nd St., Lietuvos Prekybos B-vė, 3313 So. Halsted

St., P. P. Baltutis, 901 W 33rd St. ir pas visų kuopų valdybas.

—x—

IŠ CENTRO RAŠTINĖS.

Po ilgų tyrimų, pasikalbėjimų su įvairiais L. Vyčių sviedininkų ratelių vadais ir pašaliniais profesionalais, ir po aktualio išmėginimo, L. V. Centro Cporto Sekcijos Valdyba priėmė Thos. E. Wilson kompanijos "Official league" bolę, kaip oficiali visai L. V. Organizacijai. Šiuomi tad prašome L. V. kp. sviedininkų visuose žaidimuose vartoti Wilson bolę.

Nuo šio laiko minėtą bolę, L. Vyčių sviedininkų rateliai galės gauti pigesne kaina negu šiaip perkant reiktų mokėti. Taip pat ir visus kitus reikalingus sportui dalykus gali gauti veik už pusę kainos. Todėl norėdami įsigyti visokiam sportui įrankių, bolių, uniformų ir tt., ir sutaupyti daug pinigų, reikalaukite informacijų iš L. Vyčių Centro Sporto Sekcijos raštinės. Vėliaus patieksime platesnių žinių.

—x—

SPORTO SEKCIJOS FONDAS.

L. V. 48-ta kp. iš Springfield, Ill. netik laiko pirmenybę sporto srityje, ji gražiai atlieka ir kitas savo pareigas. Ši kuopa yra pirmutinė, kuri oficialiai įsiregistravo Centre ir sulig Konstitucijos prisiuntė \$1.00 mokesnio. Dabar Centro Sporto Fonde yra \$1.00.

—x—

SPORTO ŽINIOS.

Chicago, Ill. — Sekmadieny, birželio 4 dieną, š. m., Palmer Parke L. V. 5-tos kp. basebolo ratelis antrą kartą buvo susirėmęs su L. V. 8-tos kp. baseboio rateliu. Žaidimą laimėjo northsidiečiai padarydami 18 punktų prieš roselandiečių 3. Šiuo syk roselandiečiai sviedininkai visgi parodė daug miklumo.

Detroit, Mich. — Kur tik meti akį, visur matai, kaip buriasi jaunimas po Vyčių vėliava ir kelia lietuvių vardą svetimtaučių tarpe. Šį faktą patvirtina ypač paskiau-

sias įvykis Detroite, kur gegužio 19 d., š. m., įvyko L. V. 102 kp. basebolo ratelio pirmas susirinkimas. Susirinkime dalyvavo gambiausi basebolo žaidėjai. Išrinkta rateliui valdyba, kuri už poros dienų pasikvietė lenkų, Šv. Jadvygos parap. basebolo "tymą" ir jam kailį išpērė, taip kaip Lietuvos kariuomenė Želigovskininkams ties Širvintais.

Valio detroitiskiškai!

Spring Valley, Ill. Vietinės L. V. 28-tos kuopos jaunamečių skyrius sudarė basebolo ratelį, kuris neužilgo žada viešai pasirodyti.

Springfield, Ill. — Rinktini sviedininkai iš įžymiausių Springfieldo "tymų" visgi neįstegė paimti viršaus baseboio rungtynėse su L.V. 48-tos kp. sviedininkais, po vadovyste p. J. Millerio, kurios buvo surengtos geg. 30 d. Lincoln parke. L. Vyčiai akyvaizdoj virš *dviejų tūkstančių* spektatorių (žiūrėtojų) paėmė viršų, nors laike žaidimo du L. V. žaidėju tapo labai sužeistu. Petruį Laukaičiui muštuvu (bat) tapo pramušta galva, o broliui Jonui sužeista koja.

Vyčiai paėmė viršų padarydami 13 punktų prieš "Springfield Indees" 8.

Kitas laimėjimas. Birželio 4 d. Virden, Ill. įvyko kitos basebolo rungtynės tarp L. Vyčių 48-tos kp. sviedininkų ir The Virden Merchants. Vyčiai laimėjo rezultate 6 prieš 3.

Prie šios progos reikia priminti, kad The Virden Merchants iš 8 šio sezono žaidimų, nei vieno nepralošė. Lietuvos Vyčiai, J. Milleriui vadaujant, sugadino jų gražų rekordą.

Valio Springfield'o Vyčiai!

Hartford, Conn. Geg. 30 d. Colto parke įvyko basebolo rungtynės tarpe Vyčių ir vietos svetimtaučių, kurias laimėjo Vyčiai, padarydami 14 prieš 7. Tai jau ketvirtą sykį basebolo rungtynėse su svetimtaučiais Vyčiai paėmė viršų. Pirmose rungtynėse Vyčiai padarė 5 prieš 4, antrose — 7 prieš 3, trečiose — 54 prieš 5.

Apylinkės Vyčių kuopos, norėdamos su-

rengti basebolo rungtynes ir pažiūrėti Hartfordo Vyčių miklumo, prašomos atsišaukti šiuo adresu: V. Labesky, 44 Madison St., Hartford, Conn.

Springfield, Ill. — *Jaunamečiai sviedininkai.* L. V. Centro Sporto Sekcijos Pirmininkas ir adm. L. V. 48-tos kp. sviedininkų ratelio, J. Milleris, praneša, kad jis suorganizavo Springfielde Jaunamečių Vyčių sviedininkų ratelį. Netrukus jaunamečiai įsigys uniformas ir žais su visais Springfieldo sviedininkų rateliais. Vadaujant J. Milleriui, gali ir jaunamečiai Vyčiai taip iškelti tarpe svetimtaučių, kaip iškilo suaugusių grupė.

Chicago, Ill. — Liepos 4 d., š. m., L. V. Chicagos Apskričio tradiciniame išvažiavime Beverly Hills įvyks įvairios lenktynės. Visą tą išvažiavimą apvainikuos L. V. sviedininkų rungtynės. Springfieldiečiai, be abejo, pasiliks Cehicagoje tai dienai ir parodys savo miklumą Chicagos sviedininkams. Kas Chicagiečių Vyčių pusę laikys dar nežinia, bet greičiausiai 5-ta kuopa, kuri iki šiol pasirodė stipriausia, arba gal bus parinkta mikliausi žaidėjai iš visų kuopų sviedininkų ratelių.

Taigi, Chicagiečiai Vyčiai, jeigu norite išlaikyti savo garbę, rengkitės į kovą liepos 4 d., kitaip springfieldiečiai gali chicagiečius į dulkes sumalti.

Brooklyn, N. Y. L. Vyčių 49-tos kuopos sporto sekcija turi gražų veikimo rekordą. Praeitą žiemą 16 sykių lošė besketbolą su svetimtaučiais. Rezultate — Vyčiai 12 sykių laimėjo, o 4 — pralaimėjo. Tarpe gabių žaidėjų galima paminėti šiuos: J. Aleksiuoną, J. Zajankauską, P. Rabikauską, A. Aleksandravičių, J. Mory ir P. Šalsį.

Dabar turi sudarę stiprų basebolo ratelį ir tankiai lošia. Apylinkės Vyčių kuopos, norėdamos lošti basebolą su L. Vyčių 49-ta kuopa, prašomos atsišaukti šiuo adresu: J. SABALIUS, 226 High St., Brooklyn, N. Y.

Lietuvos Vyčių Centro Sporto Raštinės adresas: 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.

Bibliografija ir Kritika.

A. Žmuidzinavičiaus paveikslai ir reginiai atviručių formoje. Išleido O. Vitkauskytės Knygynas Kaune 1921 m.

A. Žmuidzinavičius (Žemaitis) Lietuvos Šaulių Sąjungos įgaliotinis Amerikoje yra žinomas ir garsus dailininkas. Jis irgi yra didis patriotas. Kaip Ignas Paderuskis padėjo muziką į šalį ir dirbo dėl Lenkijos, taip ir A. Žmuidzinavičius, metęs daile, atsidavė darbui Lietuvos Valstybės pajėgoms stiprinti.

Dailininkas A. Žmuidzinavičius daug pasidarbavo ir daug paturtino Lietuvių daile įvairiais meno kūriniais. Iš "Lietuvių Meno Apžvalgos Parodos" (Kaunas, 1920 m.) matome pagarsintų apie 200 įvairių jo kūrybos paveikslų ir reginių. Visi jie yra didžio formato, tačiau ne visiems prieinami. Kai-kurie knygynai sumanė išleisti juos atviručių formoje, kad būtų visiems prieinami. Štai O. Vitkauskytės Knygynas, su dailininko kūrėjo susitarimu bei leidimu, išleido daug tokių atviručių, iš kurių į mano rankas pateko vos tik šešiolika. Čia-gi pažvelgime į tuos didingus ir žavius jo paveikslus bei reginius.

1) *Vytis* — Lietuvos Ženklas. Trys žvaigždėlės reiškia Aukštaičius, Žemaičius ir Prūsus.

2) *Liūdnas Kraštas*. Saulei tekant virš iškirstų miškų ore lekia Vytis. Karžygis uždengęs sau ranka veidą, kad nematyti to liūdno reginio. Paveikslas pieštas 1911 m.

3) *Regėjimas*. Tai vienas įžymiausių A. Žmuidzinavičiaus paveikslų. Reprodukuotas prancūzų ir vokiečių knygose apie Lietuvą. Originalas randasi Karo Muzėjuje Kaune. Pieštas 1913 m. Jame dailininkas pamatė Lietuvos atgimimą. Vytis kyla iš tekanti saulė iš liūdno krašto nakties.

4) *Sužeistas Šaulių Vadas*. Kūrėjas, pats Šaulys, dalyvavęs mūšiuose su lenkais, perstato sužeistą Šaulių vadą po kryžiumi. Gamtos motyvas iš Utenos apylinkės.

5) *Į šviesią praeitį*. Senas kanklininkas su vedančiu vaikinų žengia su kanklėmis ant pilekalmio — į šviesią praeitį.

6) *Susigriežimas*. Susikrimtęs žmogus sėdi ant kelmo miške. Jam rodo, kad visi medžiai pavirto į baidyklės ir tyčiojasi iš jo. Originalus paveikslas yra didelio formato ir nuosavybė dabartinio Susisiekimų Ministerio Petro Vileišio.

7) *Giedras Vakaras*. Paskutinis saulutės spindulys apšviečia porą seneiū, kurie savo sielose ir-gi jaučia giedrą savo vakarą.

8) *Lietuvos Ežerai*. Gamtos motyvas paimtas iš Ukmergės apskričio.

9) *Nerys*. Reginys paimtas iš Nerio arti Vilniaus taip vadinamo Užvingio.

10) *Dravės*, tai tikros pušys su nukirsta viršūne, kuriose laiko bites. Motyvas paimtas iš Dzūkų krašto.

11) *Tyrinėjimas*. Mergaitė ant išmėtytų lapelių pamatė nepaprastą sutvėrimą — vabalą. Užmiršo ir apie savo lėles ir su žingeidumu žiūri, kaip tas vabalas išrodo.

12) *Murmano Kraštas*. Plikos Ledynų Okeano uolos. Galybės paukščių sukasi viršuje. Tai šiaurės vasaros reginys. Dailininkas yra aplankęs Ledynų Okeaną ir girdėjome, kad turi ir daugiau nupiešęs reginių iš tenykščių kraštų.

Dar-gi gavau keturias to pačio kūrėjo atvirutes, tik-ką išleistas. 13) *Palanga. Naglio kalnas*. Palangiškiai pasakoja: "Naglis atlėkdavęs iš jūros, plėšdavęs, draskydavęs žmones ir vėl jūron sugrįždavęs. Tupėdavęs ant šio kalno." (Palygink dainą: "vyrai barzdoti, vyrai iš jūrių..."). 14) *Gražus Nemuno vaizdas ties Kaunu*. 15) *Palangos pajūrio smiltynai*. Mergaitė žaidžia. 16) *Kauno apylinkės*. Šios keturios pastarosios ir Vyčio atvirutės yra spalvuotos.

Visos atvirutės aiškiai ir gražiai reprodukuotos. Pats kūrėjas, kaip matyti, yra mylįs savo Tėvynę Lietuvą; vaizduojas jos gamtą ir grožį; teikiąs daug Tėvynės meilės sąjausmo. Pažymėtina ypač Regėjimas, Vytis, Liūdnas Kraštas, Sužeistas Šaulių Vadas ir k.

Jaunimas ir daug kitų, susirašinėdami su savo artymaisiais, dažniausia naudoja at-

virutes, visai svetimas lietuvių sielai ir dvasiai. Tai nepagirtina. Tačiau, kiekvienas lietuvis, savy jaučias tikrą lietuvių, privalėtų ne tik pats naudoti, bet ir kitus skatinti, kad vartotų savąsias lietuviškas atvirutes. Tai paraginimo mintis, ką turėjome omeny. Gi platindami tarp savęs A. Žmuidziničiaus atvirutes, tuo pačiu prisidėsime prie jo pagerbimo ir lietuviškosios meno kūrybos įvertinimo. *A. Tam—as.*

NAUJI MUZIKA A. ALEKSIO KŪRINIAI.

Trisdešimts dainų (dviem balsams). Šiame sąsiuvinį telpa šios dainos: 1) Pradedant mokslą, 2) Pabaigus mokslo dieną, 3) Kad galėčiau, 4) Mane motinė, 5) Pasveikinimas, 6) Aš vaikiukas, 7) Mūs lietuvių, 8) Pasveikinimas, 9) Verda boba kukulius, 10) Jurgis verkė, 11) Pasveikinimas, 12) Vardo dienoje, 13) Tupi šarka ant tvoros, 14) Eikim žingsniu, 15) Buvo Tadas gerėjas, 16) Tupi gaidys, 17) Ilgu, ilgu, 18) Mes grįšim ten, 19) Ačiu, ačiu, 20) Žiba man trys sesytės, 21) Dul-dul-dūdelė, 22) Stokim broliai, 23) Bėgčiau skubiai, 24) Darbininko daina, 25) Nedrįsk tinginiauti, 26) Sugrįžk į tėvynę, 27) Pirmadienį žlugtą plauti, 28) Ginkim šalį Lietuvos, 29) Lietuvos Vyčių gim-

nas, 30) Lietuvos gimnas. Kaina \$1.50.

Keturioliką dainų (mišram korui). Šiame sąsiuvinį telpa šios dainos: 1) Pasveikinimas, 2) Sugrįžk į Tėvynę, 3) Stokim broliai, 4) Žiba mano trys sesytės, 5) Buvo Tadas gerėjas, 6) Mačiau besileidžiant, 7) Darbininko daina, 8) Tupi šarka, 9) Bėgčiau skubiai, 10) Verda boba kukulius, 11) Dul-dul-dūdelė, 12) Mūs lietuvių, 13) ilgu, ilgu, 14) Bernuzėl, neveskie pačios. Kaina \$1.

Giesmė į Šv. Kazimierą (mišram korui). Kaina 50c.

Bernuzėl, nevesk pačios (vienam balsui prie fortepiano). Kaina 50c.

O, pažvelgki (vienam balsui prie fortepiano). Kaina 50c.

Pirmyn į kovą (mišram korui). Kaina 50c.

Skrenda, lekia mūsų mintis (dviem balsams prie fortepiano). Kaina 75c.

Lietuvos Vyčių, parapijiniams ir kitiems korams rekomenduojame ir patariame paturtinti tomis naujomis dainomis savo repertuarą. Užsisakyti galima "Vyčio" Redakcijoje, arba tiesiog pas autorių šiuo adresu: A. ALEKSIS, 815 N. 15th St., Springfield, Ill. S—s.

Liet. Kat. Jaunimo "Pavasario" Sąjungos Veikimo Apžvalga.

(Tęsinys.)

Draugai ir Draugės Pavasarininkai—ės! Lenkai užgrobikai įsiveržė į mūsų žemę ir nori ją pavergti. Jau trempia legioninkų gaujos mūsų žaliuojančius laukus, degina mūsų sodybas, kankina žmones. Steigiamašis Seimas, šalies šeimynininkas, jau šaukia mus, kas tik gali, imtis ginklo ir vyti laukan lenkų dvarponių vedamuosius legionus. Visi tie, kurie negali kovoti ginklu, kviečiami padėti tuo, kuo tik jie gali, pav. pinigais, drabužiais, baltiniais, maistu ir tt. ir tt. Kad palengvinus tą darbą, jau susiorganizavo Lietuvos Gynimo Komitetas ir ėmėsi visa tai vykinti gyveniman.

Draugai—ės Pavasarininkai! Mes visuomet atjautėm mūsų šalies vargus. Mes pirmieji stojom į savanorių būrius, kumet mus norėjo pavergt bolševikų ir bermontininkų bandos mes statėm krūtinę visiems tiems, kurie siekė išplėsti mums laisvę — ir laimėjome. Mes pirmieji pradėjom rinkti aukų drabužiais, maistu, pinigais, kumet jų stigo mūsų kariuomenei, mes platnom, kiek galėdami, paskolos bonų pardavinėjimą, žodžiu sakant, mes ėjom ten, kur tik mus Tėvynė šaukė. Šiandien vėl ištiko ypatingas momentas, šiandien vėl Tėvynė šaukia mus ją gelbėti, gelbėti nieko nelaukiant. Pavasarininkų Centro Valdyba pritardama Stei-

giamojo Seimo ir Lietuvos Gynimo Komiteto atsišaukimui, kviečia visus draugus-ės Pavasarininkus tuč-tuojaus nelaukiant 1) stoti, kas tik gali, savanoriais į kariuomenės dalis šaulių ir partizanų būrius ir vykti frontan, 2) kas to negali, kviečiamas rinkti šiltų drabužių, maisto, aukų pinigais ir vežti kariuomenei, rinkti šautuvų ir nešti šaulių ir partizanų būrių vadams arba į komendatūras, 3) kovoti su dezertyrais, 4) Pavasarininkės-gi kviečiamos megsti kojinių, pirštinių, siūti baltinių, eiti slaugyti sužeistųjų, teikti visokiariopos pagalbos, kočia tik prieinama.

Pavasarininkų Centro Valdybos Pirmininkas: D. Kurtinaitis. Sekretorius: J. Leimonas. Išdininkas: K. Žitkus. Nariais P. Janušonis, A. Mamaitytė, Buragaitė. Vice-Pirmininkas P. Vaitekūnas."

Šį atsišaukimą paskelbus, ir trys Centro Valdybos Nariai: Pirmininkas D. Kurtinaitis, Sekretorius J. Leimonas ir P. Janušonis savanoriais Lietuvos kariuomenėn įstoja. Skyrius tveria ir stoja į Šaulių sąjungas, Pavasarininkės ir kiti Pavasarininkų Sąjungos nariai, kurie negali frontan eiti, renka kariuomenei aukų, šiltų drabužių ir siunčia visa tai frontan. Iš įvairių kariuomenės dalių daugybė padėkos raštų nuoįat Centro Valdyba aplanko.

Praeina sunkūs kruvino Lietuvos nepriklausomybės gynimo metai. Del įvairių politikos kombinacijų Sostinė Vilnius iš lenkų atgauti kol kas nepavyksta, bet priešas sulaikytas, kruvinai atremtas ir jau kelis kart bandęs nevykusiai Lietuvą pulti, pagaliaus nustojęs vilties mus pergalėti liaunasi mus užpuldinėjęs. Fronte ginklai aptila.

Šie sunkiausių kovų metai ir "Pavasario" organizacijai sunkiai atsiliepė. Ypač nukentėjo organizacijos darbas. Nors to nežiūrint, nuolat naujos kuopos dygsta, bet laikraštis reguliariai eiti nepajėgia, Centro Valdyba nepilna. Kyla gyvas reikalas šaukti platusnis visos Lietuvos katalikų jaunuomenės susirinkimas. Nuo Pavasarininkų gyvavimo pradžios sueina lygiai 10 metų. Nutarta šaukti Pavasarininkų dešimties metų Jubilėjaus Kongresas, kuris ir įvyksta 1921 m., birželio mėn. 23, 24 ir 25 dienomis Kau-

ne, taip-pat, kaip andai prieš 10 metų, Lietuvių Katalikų Moterų Draugijos būte. Tik jau dabar nebeslaptai ir nebe po rusų caro jungu, bet viešai, Nepriklausomoje Lietuvos Respublikoje.

Nežiūrint sunkiausių laikų, kuriuose Pavasarininkams veikti teko "Pavasario" Sąjunga pasirodė išaugusi virš 200 kuopų ir apie 22,000 narių. Šiame Kongres dalyvauja 98 kuopų 172 atstovų ir 212 svečių iš Kauno ir iš provincijos.

Kongresas dabar daugiausia domės nutaria kreipti į Lietuvos Katalikų jaunuomenės sielos tobulinimą, nuolat šviečiantis, ir stipriausiai organizuojantis. Jame buvo 6 paskaitos, kurios daugiausia lietė pamatinius Pavasarininkų obalsius — Dievui ir Tėvynei. Be to, nutarta užmegsti artimiausių ryšių su Amerikos Lietuvių katalikų jaunuomene Vyčiais; veikimui sustiprinti — nutarta surinkti 100,000 auksinų Pavasarininkų Jubilėjaus Fondas.

Svarbiausi Kongreso nutarimai šie:

Organizacijos reikalai.

L. K. J. "Pavasario" Sąjungos Kongresas, išklauses pranešimą apie organizacijos tvarką, nusprendė:

1) Pavasarininkų organizacijos branduolis yra kuopa, 3—5 kuopos sudaro skyrių.

2) Skyriai, 1—2—3 apskričių, kur kam patogiau, dedasi į sričių organizuotes: a) Vilniaus, b) Kauno, c) Panevėžio, d) Šiaulių, e) Telšių, f) Raseinių, g) Mariampolės, h) Seinų, i) Alytaus, k) Vilkaviškio.

3) Iniciatyvą organizuoti skyrius ir sritis imasi "Pav." organizacijos reikalais skyrių ir sričių centruose;

4) Veikimo tvarka ir organizuočių tarpusavius santykius nustato "P-rio" Centro Valdyba ir Taryba.

5) Prie Centro Valdybos sudaroma nuolatinė sričių atstovų Taryba, kurią S. Valdyba kviečia kartą į mėnesį į posėdžius svarstyti klausimus, turinčius reikšmės visai organizacijai.

6) Į Centro Tarybą kiekviena sritis siunčia po 1 atstovą ir dalyvauja visa Centro Valdyba.

(Pabaiga bus).

Jaunimas Lietuvoje.

KREKENAVA. (*Panevėžio apskr.*) Nors Krekenavoj yra daug katalikiškų organizacijų, bet visos apsnūdusios. Pernai met pusėtinai veikė Pavasarininkų kuopa. Visuotinių susirinkimų padarė 12. Valdybos du posėdžiu. Surengė vakarą "Betlėjaus Stainelė". Vaidinimas pasisekė gerai. Publikos buvo pilna salė. Kadangi saiė nelabai didelė ir negalėjo daug publikos patalpinti, tai kitą sekmadienį vakaras buvo pakartotas. Antrą kartą taip-pat buvo publikos pilna salė. Iš vakaro pelno gavo 1394 auks.

Kasos stovis pernai met buvo toksai: pajamų 8,499 auks., išlaidų 4,714 auks. 21 sk.

Be to dar buvo įsteigta skaitykla. Skaitykloj būdavo laikraščiai "Pavasaris", "Ateitis", "Laisvė", "Lietuva" ir "Tėvynės Sargas".

Lapkričio mėn. dar tapo įsteigtas Pavkų knygynas. Tik pastebėta, kad maža dalis Pavasarininkų skaito knygas, o ypač Pavasarininkų.

Šiomet išrinkta nauja valdyba lig šiol neparodė jokio gyvumo ir pati dar nepasikirstė pareigomis. "Pavasario" pareina 5 egz. Išrinkta komisija vakarams rengti ir-gi kas žin kur dingo.

Krekenaviškiai Pavasarininkai, sukruškim į darbą, kad ateity galėtume kuo viešai pasigirti. *Miško Bronius.*

ALVITAS (*Vilkaviškio apskrities*). Vasario 2 dieną įvyko visuotinas L. K. J. S. "Pavasario" kuopos susirinkimas. Tarp kit-ko nutarta vasario 16 d., t. y. Lietuvos Nepriklausomybės paskelbimo dieną, Alvite apvaikščiojimų nedaryti, nes visa dauguma eina į artymus miestus: Vilkaviškį ir Virbalį, kur apvaikščiojimai atsibūna kiekvieną metą. Kadangi šiomet tąją dieną snigo ir šiaip buvo negražu, tad Vilkavišky apvaikščiojo labai greitai. Alvite, bažnytinės pamaldos ir-gi perkeltos buvo iš ketvergo į sekmadienį.

Atsisakius buvusiam kuopos pirmininkui Juozui Ramanauskui, jo vieton vienbal-

siai išrinktas Jeronimas Bacinskas. Kadangi iki šiol jis buvo išdininku, tai išdininku dabar išrinkta dauguma balsų p. Adelė Ramanauskaitė. *Kukutis.*

ŽEM. KALVARIJA. Balandžio 23 d. čia įvyko Pavasarininkų ir Krikščionių Demokratų susirinkimas. Svečių prisirinko nepaprastai daug. Telšių gimnazijos mokinys, G. Valančius, laikė paskaitą, kuria susirinkimas liko labai patenkintas. Bet kas svarbiausia, kad šitame susirinkime turėjo atsi-sveikinti žymiausias katalikų veikėjas Žem. Kalvarijoje vikaras kun. J. Gerulis, tų draugijų įsteigėjas. Jis čia prabuvęs 4 metus turėjo apleisti Kalvarijiečius nuliūdusius ir apgailestaujančius savo brangaus vado. Ir išties jis daug energijos ir pasišventimo parodė būdamas Žem. Kalvarijoje ir jam priguli didžiausia garbė bei dėkingumas iš katalikų pusės. Po susirinkimui nutarta nusifotografuoti gerbiamojo vadovo atminimui. Pirma ūkininkų sąjungos grupė nusiēmė fotografiją priešaky kun. J. Gerulio, paskui Kr. Dem. partija ir ant galo Pavasarininkai taip-pat su kun. J. Geruliu.

Legutis.

ALGEBRA.

Kada ir kas pirmiausia pradėjo vartot algebrą, nėra tikrai žinoma. Diephantus, Graikų matematikas, pirmas parašė ją apie 350 po Kristaus užg. Sakoma, kad jis yra jos išradėjas.

Ispanijon algebrą pernešė Saracens, kurie apie 900 po Krist. užg. užkariavo Japoniją ir Siciliją, taip-gi užplaukė visą Prancūziją. Italijon ją nunešė Pisos Leonarda, vienas didžiausių viduramžio matematikų.

Pirmas rašėjas, kurs vartojo algebros ženklus, buvo Stifelius iš Nuremburg'o 1544 m. Dvisąnarinė, Newton'o Anglų matematiko, taisyklė ir naujas išdėstymas pasirodė 1665 m. Ženklų reikšmę kiekybei supažindino Prancūzų matematikas Francis Vieta 1591 m., kumet algebra atėjo į visuotiną vartojimą. Descartes pritaikė ją prie geometrijos apie 1637 m.

Kas Jaunimo Veikiama

Detroit, Mich. Geg. 24 d., š. m., L. Vyčių 79-ta kp. įrengė vakarėlį Šimoniams, poetui K. Jonaičiui (Žilvičiui), E. ir L. Matulaitėms ir sugrįžusiems Stepulioniui, Andrijauskui ir kitiems pagerbti. 8-tą valandą susirinkęs jaunimas jau žaidė, šoko ir vienu kart suėjus visiems padainavo "Oi, džium, džium", "Važiavau dieną" ir kitas liaudies dainas, kurių aidas žadino visų jausmus ir, rodos, perkėlė anapus okeano.

Po dainų vakaro vedėjas K. Tvarkūnas visus pakvietė prie stalo, kuris buvo papuoštas gėlėmis ir nukrautas užkandžiais. Po trumpos maldos, vakaro vedėjas paaiškino tikslą ir apgailestavo, kad šiame būrely nesimato poeto Jonaičio, kurio visi laukė. Po vedėjo kalbos solo dainavo S. Bukšaitė. Paskui kalbėjo S. Stepulionis ir D. Gustaitė. Pastaroji sveikino gerbiamus svečius ir kvietė talkon ruoštis prie 10-tojo Vyčių Seimo. Po jos kalbos duetą "Bėgčiau skubiai" (Aleksio) ir dar kitą dainelę padainavo S. ir A. Bukšaitės. Dainos išėjo gerai.

Kalba pirm. K. Abišala. Kaip visumct, taip ir ši kartą jo kalba buvo nuoširdi. Jis, kitus ragindamas prie veikimo, ir pats žadėjo veikti, kiek tik galės. Po Abišalos kalbėjo M. Šimonis iš Cleveland'o, kuris išreiškė savo pasirizimą kiek išgalės darbuotis dailės srityje. Visi gausiu delnų plojimu džiaugsmingai pasveikino taip uolų Vyčių darbuotoją. Jis apsiėmė būti mūsų kuopos režisierium.

Vakarėlį pajvairino gerb. kun. J. Čizauskas piano skambinimu. Jis pirmiausia skambino linksmą muzikos kūrinių, paskui liūdną. Jam uždėjus pirštus ant klevišų, iš piano veržėsi įstabūs muzikos tonai, kurie nevieno pavergė sielą. Žodžiu, jam taip pritinka pianas, kaip mergaitei gėlė.

Pabaigus programą, svetainėn įėjo ir laukiamas svečias K. Jonaitis. Pasipylė gausus delnų plojimas, kuris atlydėjo svečią lig pat stalo.

Pasodinus svečią kalbėjo gerb. kun. Čizauskas. Reikia pažymėti, kad kun. Čizauskas daug darbuojisai Vyčių tarpe, taip-pat daug dirba ir rengime Seimo. Jo rūpesniu per Seimą bus pastatyta scenoje Šimkaus "Atsisveikinimas su Tėvyne".

Galop prakalbėjo gerbiamas K. Jonaitis. Savo kalba jis piešė paveikslą Vyčių idėjos. Poetišką jo mintys nevienu skatino prie uolesnio darbo.

Garbė mums savo tarpe turėti tokį asmenį.

Vakarėlis baigta Vyčių ir Tautos imnais.

Uola.

Chicago, Ill. Primicijos. — Birželio 11 d., 10:30 val. ryte. įvyko kun. Aniceto M. Linkaus pirmos Šv. Mišios. Varpui suskambinus pasirodė ilga eilė mažyčių vaikučių ir mergaičių nuo klebonijos iki bažnyčios durų. Su primicijantu kartu ėjo kun. Dr. Ig. Česaitis, Kun. Ig. J. Albavičius, kun. N. J. Pakalnis, kun. B. W. Urba, kun. A. C. Martinkus, vienuolis S. Rakauskas O. S. B., klierikai V. E. Mikaitis, J. Čeputis ir W. Plachetka. Mažieji vaikučiai nulydėjo su procesija į bažnyčią. Jų buvo, jei neapsiriksiu, virš dviejų šimtų. Visi vaikučiai bei mergaitės buvo pasipuošę baltuose rūbuose ir nešė didelius pluoštus baltų lelijų. Visi ministrantai buvo pasipuošę baltai ir nešė po kvietį. Ant galo dalyvavo apie 8 poros mažyčių mergaičių su dideliais rožių ir lelijų vainikais. Vienas mažytis vaikutis nešė atminties pagalvę.

Įėjus bažnyčion, didžiulis koras užgiedojo "Tu es Petrus".

Primicijantui, gerb. kun. Anicetui M. Linkui, prie Šv. Mišių asistavo arkidiakonų gerb. kleb. kun. Ign. J. Albavičius, diakonu kun. A. C. Martinus, subdiakonu klier. W. Plachetko, ceremoniarium klier. V. E. Mikaitis. Puikų pamokslą pasakė "Draugo" redaktorius, kun. Ig. Česaitis. Jis išaiškino kunigo reikšmę, jo galybę. Sakė, nesitikėk didelės garbės iš žmonių už savo pasišventimą, nes tankiausiai žmonės kunigus paniekina ir tt. Po Šv. Mišių buvo adoracija Šv. Sakramento. Po viskam kun. A. Linkus suteikė visiems palaiminimą.

Daug draugų ir svečių. Laike Šv. Mišių, didžiulė bažnyčia buvo pilna žmonių. Be giminių, dalyvavo labai daug primicijantė draugų moksleivių ir svečių iš visų Chicagos kolonijų, taip-gi ir iš Peru, Ill., Valparaiso, Ind. ir daugelio kitų. Atsilankė labai daug vienuolių sesučių Kazimieriečių, dalyvavo ir pati vienuolyno Motina Sesuo Maria. Didžiulis koras savo užduotį puikiai atliko, atgiedodamas Šv. Mišias ir kitas ceremonijas. Visi altoriai buvo paskendę baltose lelijose ir žvakėse, bažnyčia kvėpėjo tyru girių kvapu nuo gyvų žalių lapelių, su kuriais ji visa buvo išpuošta. Nemažai rūpesčio ir triūso turėjo gerb. klebonas Ig. Albavičius ir seserys, nemažai rūpinosi ir tėveliai, kurių vaikučiai dalyvavo tose iškilmėse.

Visą procesiją, kuri buvo lauke, p. J. Kudirka nutraukė į krutamuosius paveikslus.

Puota. Antrą valandą po pietų, parapijos svetainėje, įvyko puota, kurią gerb. kun. Linkus suren-

gė savo draugams. Svečių prisirinko virš šimto. Primicijantui įėjus svetainėms u kunigais: M. Krušu, N. Pakalniui, B. Urba, Ig. Albavičiu, V. Slavynu, Ig. Česaičiu, A. Baltučiu, V. Kulikausku, J. Kloriu, S. Rakausku O. S. B., ir p. V. Mikaičiu, koras, po vadovyste p. J. Balsio, uždainavo "Lai gyvuoj sveiks" ir "Pasveikinimas".

Pavalgius gerb. kun. kleb. Ig. Albavičius prabilsta į susirinkusius svečius. Savo kalboje išreiškė džiaugsmą, kad sulaukėme dar vieno draugo Kristuje; nemažesnis džiaugsmas yra jaunimui-Vyčiams, nes jis juose darbavosi, džiaugiasi ir moksleivių-giedrininkų organizacija, nes jis jų vadovas, "Giedros" redaktorius, džiaugiasi ir Moterų Sąjunga, nes joms ir-gi padėdavo savo raštais.

Linkėjimus primicijantui išreiškė gerb. kun. M. L. Krušas, kun. A. Baltutis, kun. Ig. Česaitis, A. Nausiedienė ir kiti. P-lė J. Urbiūtė įteikė labai didelį rožių buketą nuo giedrininkų. Gražią programą išpildė artistė-dainininkė M. Janušauskienė ir pasižymėję dainininkės-kai iš Dievo Apveizdos parap.koro Volteraitė, D. Šulckaitė, J. Balsis, A. Benaitis ir M. Petkiūtė, tap-pat p. Lauraitienė iš Cicero, III. Ant galo koras padainavo "Tu es Petrus" ir "Atsisveikinimas".

Ant galo kun. Linkus išreiškė padėką visiems, kurie su juo kartu linksminasi toje iškilmingoje dienoje.

Svetainė buvo puikiai išpuošta gerb. Seserų. Daug triūso pridėjo šeiminkės. Daugiausiai pasidarbavo mūsų gerb. kun. klebonas. Jis viską tvarkė.

A—a.

Spring Valley, III. Vietinė L. Vyčių 38 kuopa daugiau veikia, mažiau skelbiasi. Del to tai ir mūsų organe "Vyty" retai kada pasirodo viena, kita žinutė.

Pabaigoje balandžio mėn., š. m., viename kuopos susirinkime įnešta, kad reiktų suorganizuoti jaunamečių Vyčių kuopą. Įnešimas entuziastiškai priimtas ir tuojau išrinkta komisija iš Šv. Bedo kolegijos moksleivio S. Evanauskas, M. Paužutės ir A. P. Stulgos, kad pradėtų darbą. Nepoilo komisijos darbas pražydo pilname gražume — suorganizuota L. Vyčių jaunučių kuopa, kurion susirašė skaitlingas būrys ir pirmame susirinkime nutarta sudaryti mišrųjį korą. Šiandien jaunamečių Vyčių koras jau moka gražiai padainuoti lietuvių tautinį, L. Vyčių imnus ir keletą gražių liaudies dainelių. Be to, pradėjo mokintis ir bažnytinių giesmių. Sekmadieniais bažnyčioje per pamaldas jau girdime giesmes Liet. Vyčių jaunamečių koro. Korą veda buvęs Beethoveno Muzikos Konservatorijos (Chicagoje) mokinis p. A. P. Stulga, kuris sykiu yra ir uolus darbuotojas Vyčių tarpe. Garbė jam!

Geg. 28 d. L. Vyčių 28 kp. įrengė vakarą. Vaidinta "Jurgis Žiburys". Nors kai-kurie lošėjai pirmą kartą pasirodė scenoje, tačiau visi savo roles atliko gerai. Jurgio Žiburio rolę lošė p. Evanauskas, Uošvio Šabalio — S. Evanauskas, Marytės — M. Šimkaitė (nesenai atvykus iš Lietuvos), Žiburio tarnaitės—E. Rumšaitė, Šakalio tarnaitės — O.

Kundokaitė, Valdemaro — F. Evanauskas, Valdemaro sūnaus — V. Kamarauskas. Veikalėlis išėjo gerai. Šiame darbe ypač daug triūso įdėjo moksl. S. Evanauskas. Jis buvo paėmęs net dvi roles. Be to, jaunamečių Vyčių koras padainavo Vyčių imną "Žalia rūtelė" irant galo "Lietuva, Tėvynė mūsų". Jauna, gabi deklamartoka M. Kresauskaitė deklamavo eiles.

Po programos buvo lietuviški žaidimai.

Publika vakaru buvo patenkinta. Pelnu kuopai liks.

Birželio 3 d. buvo sušauktas nepaprastas kuopos susirinkimas, kuriame kalbėta apie parapijinės svetainės pagražinimą, nes dabar nelabai patogi vakarams rengti. Ši Vyčių sumanymą labai pagyrė klebonas kun. S. Bystrajis, didelis Vyčių prietelis.

Nors kol-kas mūsų kuopa nėra skaitlinga, vienok veikli. Tikimės, kad su laiku ji padidės.

Šiaudelis.

—x—

Chicago, III. Birželio 8 d., dideliame ir seniausiame Chicagos viešbuty — Great Northern, Liet. Vyčių Chicagos Apskritys įrengė puotą kun. N. J. Pakalniui, Vyčių Chicagos Apskričio dvasios vadui pagerbti, kuris birželio 18 d. iškeliavo Lietuvon. Svečių, kurių buvo netoli šimtas, tarpe matėsi žymūs Chicagos lietuvių darbuotojai ir visuomenininkai: "Draugo" redaktorai, kun. Ig. Česaitis ir Pr. Zdankus, "Moterų Dirvos" redaktorė Antanina Nausėdienė, Vyčių Centro Dvasios Vadas kun. Ig. Albavičius, "Vyčio" redaktorius — Ig. Sakalas, Vyčių Centro Rašt. V. Rūkštalis, žymiausias rašytojas apie lietuvių anglų spaudoje Tomas Šeimis, Metropolitan State banko prezidentas adv. J. Brenza, kitas bankininkas J. Bagdžiūnas, artistas Ig. Ilekis, vienos Chicagos kolegijos mokytojas kun. Urba ir daug kitų, gi programoj buvo stambiausios Chicagos muzikalės jėgos: Beethoveno Konservatorijos balso mokytoja Ona Pocienė, artistė-smuikininkė L. Sabonienė ir dainininkas K. Sabonis, Chicagos lakštutė M. Janušauskienė, jaunas dainininkas J. Ramanauskas.

Pokilio pirmininku buvo Justas Balsis, kuris sumaniai vedė programą. Gražan artistų-dainininkų vainikan įpynė gražias, jausmingas kalbas: A. Nausėdienė, adv. J. Brenza, J. A. Mikeliūnas, J. Bagdžiūnas, T. Šeimis, Ignas Sakalas ir kun. Ignas Česaitis, gi pats kun. Pakalnis jausminga atsisveikinimo kalba tą vainiką sumezgė. Kun. N. Pakalniui už jo darbavimąsi L. Vyčių Chicagos Apskričio vardu įteikta auksinė plunksna.

Reikia pastebėti, kad šiame pokily svečių dalyvavo tik pusė, kiek tikėtasi. Kaip matome joj nebuvo skaitlingos Chicagos lietuvių gerb dvasiškijos; mažai buvo ir pačių Vyčių. Del to Vyčių Chicagos Apskritys, manau, turės nuostolio.

Buvęs pokily.

—x—

Mahanoy City, Pa. Liepos 9 d. Lietuvos Vyčių 104 kuopa rengia didelį išvažiavimą. Šiuomi tat skelbiu, kad jaunimas, nepriklausantis dar prie kuopos, kuris nori dalyvauti tame Vyčių pasilinksmini-

me, kviečiamas užsiregistruoti pas kuopos raštininką, K. Žeglių, 514 E. Pine St. Išlaidos visai dienai (nuvažiavimas ir valgis) vyrams 3 dol., merginoms 1 dol. 50c. Šiame išvažiavime kuopos basebolo ratelis loš basebolą, o merginos tennis'ą, kuriuose jie žada parodyti savo miklumą.

Tą pačią dieną, 2-rą val. po pietų Narkevičiaus salėje buvo sušauktas apylinkės kolonijų draugijų atstovų suvažiavimas pasitarti "Lietuvių Dienos" rengimo reikalui. Susirinkę atstovai nutarė: "8-tą Lietuvių Dieną" šiemet rengti rugpiūčio 15 d., Lake Site parke ir pelnui skirti Šv. Kazimiero Seserų Vieniulyno (Chicagoje) koplyčiai statyti. Čia pat liko išrinkta valdyba, kurion įėjo: M. Geležėlė-pirm., J. Žarnauskas — vice-pirm., Zopija Rutkauskaitė — raštininkė, K. Žeglis — rašt. pagelbininkas, V. Juodeška — izdininkas, kun. P. Čėsna ir kun. Miliauskas — izdo globėjai. Spaudos ir programos sudarymui komisija: K. Žalnieraitis, K. Žeglis, kun. P. Čėsna ir kun. Miliauskas. Be to kun. P. Čėsna įgaliotas parūpinti specialį tai dienai traukinį.

Atstovas.

Mahanoy City, Pa. Geg. 28 d. įvyko mėnesinis L. V. 104 kp. sus-mas. Perskaityta praeitų sus-mų protokolai, kurie priimti vienbalsiai. Komisija sporto sekcijai steigti pranešė, kad suorganizuota basebolo ratelis ir supirkta visi žaidimui reikalingi įnagai. Lėšos padengtos iš kuopos izdo. Be to, P. Kubertavičius 10 dol. ir V. Jusaitis 5 dol. paaukojo sporto sekcijai. Merginos-gi sudarė "Tennis" ratelį.

Nutarta dalyvauti "Lietuvių Dienoje" ir tam tikslui išrinkta komisija. Ant galo nutarta surengti išvažiavimą. Tam reikalui ir-gi išrinkta Komisija.

Šiame susirinkime įsirašė kuopon: K. Žalnieraitis, P. Karašauskas, A. Traškauskas, A. Bražinskas, V. Juozapavičia, J. Vaičiškuskas, A. Gružas, T. Plečkaičiūtė, E. Bobrinskaitė ir M. Močiunskiūtė.

P. Norkūnas.

Chicago, Ill. Gegužio 30 d., 5:30 val. ryto širdies liga mirė Zopija Būdvidaitė, narė L. Vyčių 4 kuopos. Beširdė mirtis nuskynė iš mūsų tarpo jauną žiedą, nes a. a. Zopija turėjo nepilnus 17 metų.

Laidotuvės buvo birželio 1 d., 9 val. ryto. Į namus atlydėti kūną bažn. buvo nuvykęs pats gerb. klebonas kun. Albavičius, L. Vyčių Centro Dvasios Vadas. Grabą nešė Vyčiai 4 kp.: P. Varakulis, J. Šukys, A. Petrusis, L. Naumaitis ir jaunamečiai Vyčiai: Papilvis ir Tamašauskas. Gėles nešė Vytės: Al. C. Alaburdaitė, E. Benaitė, P. Klevinskaitė, M. Budreckaitė ir E. Burbaitė. Kitas gėles nešė jos draugės ne Vytės.

Gedulingas mišias už a. a. Zopijos vėlė laikė kleb. kun. Albavičius. Didysis altorius buvo gražiai papuoštas. Requiem mišias ir Libera giedojo jaunamečių Vyčių koras, varg. J. Balsio vedamas. Prie mišių tarnavo ir-gi jaunamečiai Vyčiai.

Po mišių gerb. klebonas pasakė graudingą pamokslą. Ramino tėvus, gimines. Sakė, kad jūsų

Zopija nemirė, bet miega, o siela jos džiaugiasi danguje pas Dievą.

Be galo liūdnas buvo įspūdis žiūrint į bažnyčios vidurį, kur matėsi gėlėse (vienas bukietas buvo nuo L. Vyčių 4 kp.) paskendęs baltas karstas ir žinant, kad jame ilsisi jauna, tik ką pražydusi lietuvaitė, kuri gyvendama žadėjo daug darbuotis Vyčių tarpe.

Prie surengimo gražių laidotuvių daug prisidėjo ir gerb. parapijinės mokyklos mokytojos — seserys Kazimierietės.

Ilsėkis, Zopija, ramiai šaltoj žemelėj.

A. B.

Gary, Ind. Geg. 21 parapijos salėje L. Vyčių 82 kuopa buvo įrengus vakarą. Vaidinta veikalukas. Be to buvo ir kitokių pamarginimų. Vakaras pavyko.

Čia Vyčių kuopoje daug darbuojasi vargoninkas A. Šlapelis. Garbė jam.

P.

Protokolas.

Lietuvos Vyčių Connecticut Apskričio Suvažiavimo.

Lietuvos Vyčių Conn. Apskričio 17-tas suvažiavimas įvyko gegužio 14 d., 1922 m., Lietuvių tautinėj salėje, New Britain, Conn.

Suvažiavę atstovai vienbalsiai išreiškė norą, kad šiame Vyčių Apskričio suvažiavime dalyvautų ir vietinis klebonas, kun. Grikis. Išrinkta du atstovu, J. Tautilas ir M. Miežlauskaitė, kurie įgalioti pakviesti kleboną posėdin. Sugrįžę atstovai pranešė, kad gavę nuo kun. Grikio atsakymą, kad jis nieko bendra neturįs ir nenorįs turėti su Vyčiais. Susirinkimas apgailastavo tokį griežtą klebono nucistatymą prieš Vyčius.

Sesija pradėta 1-mą val. po pietų malda, kurią atkalbėjo pirmininkas, V. Vasiliauskas.

Suvažiavime dalyvavo visa Apskričio Valdyba, išskiriant rašt. Labeikiūtę, kuri dėl ligos negalėjo atsilankyti. Jos vieton antruoju raštininku išrinkta M. Blažauskiūtė.

Mandatus peržiūrėti apsiėmė raštininkės. Peržiūrėjusios praneša, kad visų atstovų mandatai yra legaliai.

Praeito suvažiavimo protokolas tapo priimtas be jokių pataisų.

Atstovų atvyko iš:

7-tos kuopos, Waterbury, Conn.: 1) Viktoras Vituris, 2) Antanas Jokubaitis, 3) Vladas Vasiliauskas, 4) Vincas Urbonas, 5) Jonas Tautilas, 6) Ona Petraitė, 7) Alga Griciūniūtė, 8) Adelė Žibuiriūtė.

6-tos kuopos, Hartford, Conn.: 1) Andrius Pačekis, 2) Antanas Kucas, 3) Teresė Budviziūtė, 4) Petras Babickas ir 5) Alena Strugiūtė.

42-ros kuopos, New Britain, Conn.: 1) Marijona Miežlauskaitė, 2) Mikalina Blažauskiūtė ir 3) Balbina Blažauskiūtė.

Be atstovų suvažiavime dalyvavo keturi sve-

čiai, kuriems suteikta atstovo teisės.

Renkama suvažiavimo valdyba: Pirmininkas—V. Vasiliauskas, Vice-Pirm. — A. Pateckis, 1-mas Rašt. — A. Strugiūtė, 2-ra Rašt. — M. Blažauskiūtė, Izdininkas — V. Urbonas, Reporteris — J. Tautilas.

Po to, suteikta ženkleliai visiems atstovams ir svečiams.

Svarstoma nepabaigti reikalai iš praeito suvažiavimo protokolo:

1. Komisija, kuri buvo išrinkta išvažiavimui rengti, pranešė, kad dėl vietos ji kreipėsi į New Haven, bet negavo, kreipėsi į New Britain, taipgi negavo. Paskui kreipėsi į Hartford, kur gavo vietą. Vėliaus sužinojo, kad graži vieta yra Waterbury. Įnešta vietą atmainyti. Hartfordo Vyčiai sutiko tą dieną surengti savo kuopos pikniką, o Waterbury paimti Apskričio išvažiavimui.

Pilno raporto iš buvusios Ioterijos sausio 29 dieną, 1922, Hartford, Conn. nebuvo, nes ne visos dar sugrąžintos knygtės. Šiame suvažiavime A. Pateckis už bilietus dar pridavė \$3.20 ir K. Tamošiūnas \$2.00. Nutarta, kad kitame suvažiavime Komisija išduotų pilną raportą.

Valdybos raportai:

Pirmininko, 1 ir 2 raštininkų raportai priimti.

Organizatoriaus raportas priimtas atsistojimu ir delnų plojimu.

Izdininko Raportas:

Balansas \$ 4.67

Įeigos:

Nuo Ioterijos \$37.65

Viso \$42.32

Išlaidos:

Apskričio Pirmininko kelionės lėšos

ir laiškai \$ 2.67

Organizatorius kelionės lėšos \$10.00

Išmokėta laimėtojams:

Viktorui Vituriui \$10.00

S. J. Tutoraitenei \$ 5.00

Viso išlaidų \$30.67

Lieka pas įzd. pinigais \$11.65

Lietuvos Paskolos Bonas 50.00

Visas L. Vyčių Conn. Aps. turtas \$61.65

Pirmininkas pranešė priežastį delko negalėjo surengti maršruto.

Teatro komisijos raportas priimtas. Kadangi lig šiol niekas nebuvo veikiama, tat atidėta rudeniu. Prie komisijos darinkta M. Blažauskiūtė.

Kuopų Raportai: 7-ta kuopa, Waterbury, Conn. raporto neprisiuntė. Jį žodžiu išdavė J. Tautilas. Kuopa turi suorganizavus 3 basebolo ratelius, 8 Volley ball ratelis ir Basket bolo ratlį.

Surengė dvi vakarieni ir vieną vakarą. Raportas priimtas.

42-ra kuopa, New Britain, Conn.

Narių pilnamečių turi 12: vyrų 5, merginų 7.

Jaunamečių turi vyrų 0, merginų 2.

Abiejuose skyriuose turi 14.

Įrengė vieną vakarą, kuriame vaidino "Senų Merginų Konvencija".

2 nariu išvažiavo Lietuvon.

Organizuoja basebolo ratelį.

6-ta kuopa, Hartford, Connecticut.

Nariu turi 78, jaunamečių 28.

Turi knygyną, kuriuo naudojami 17 narių.

Surengė 3 pramogas.

Per keturis mėnesius kuopon įsirašė 7 nauji nariai.

Turi dramos sekeiją ir basebolo ratelį.

Šv. Kazimiero Vieniulynui aukojo \$16.31.

INEŠIMAI.

1. Kad kp. sporto sekcijos veiktų bendrai su kitomis kuopomis. Tas dalykas pavestas basebolo ratelių administratoriams. Paskelbti "Vyty" visų basebolo ratelių adresus.

2. Surengti vakarienę Apskričio naudai. Vakarienė rengti Waterbury. Tam tikslui išrinkta komisija iš: Jono Tautilos, K. Tamošiūno ir Balbišos Blažauskiūtės. Laiką paskirs komisija. Įžanga \$1.00 asmeniui.

3. Įvesti Organizacijon pašalpos skyrių. Įnešimas nutarta paduoti būsi mam Seimui.

4. Šeimynoje, kur 2 arba 3 asmenys priklauso prie Vyčių, kad tik vienas užmokėtų už organą, o kitiems nariams būtų nustatytas mažesnis mokesnis. Šis sumanymas nutarta perduoti būsi mam Seimui.

5. Kalbėta apie būsimą Seimą ir nutarta, kad Apskritis paruoštų įnešimų.

6. Kelios kuopos nusiskundė, kad nuo Centro Raštininko negauna atsakymų. Nutarta griežtai reikalauti, kad Centras atsakymus visados duotų kuopoms.

7. Pageidauta, kad kuopos išpildytų savo kvotas spaustuvės skoloms mažinti. 6-ta kuopa, Hartford, Conn., pranešė, kad savo kvotą ji jau beveik išpildė. 7-ta kuopa, Waterbury, Conn., pasižadėjo vėliaus išpildyti. 42-ra kuopa, New Britain, Conn., išpildys, jeigu galės.

8. Įnešta, kad Apskritis užmokėtų už svetainę, kurioje laiko posėdį. Įnešimas priimtas.

9. Surengti Apskričio savybės išvažiavimą. K. Tamošiūnas, narys 6-tos kuopos, išrinktas surengti tokį išvažiavimą.

10. Metinį Apskričio suvažiavimą nutarta laikyti New Havene, spalio 22 dieną, 1922.

Sesija baigta 5-tą valandą vakare malda, kurią atkalbėjo Pirmininkas, V. Vasiliauskas.

Pirm. V. N. Vasiliauskas,

1 Rašt. Alena Strugiūtė,

2 Rašt. Mikalina Blažauskiūtė.

L. Vyčių Connecticut Apskričio Raštininkė:

M. Labeckiūtė,

44 Madison St., Hartford, Conn.

Jei turi nors kiek Dievo, Artymo ir Tėvynės meilės, tai skaityk mėnraštį

"MEILĖ"

"Meilė" labai pritinka Vyčiams prie organo "Vytis".

Prenumerata metams \$1.80

Pusmečiui 1.00

I užrubežį metams 2.00

"Meilė"

301 State St.

Du Bois, Pa.

Nauji Muzikos Kuriniai

Kompozitoriaus A. Aleksio

VIENAM BALSUI PRIE FORTEPIANO:

1. Bernuzėl, Nevesk Pačios	.50
2. O Pažvelki Mieloji	.50

DVIEMS BALSAMS PRIE FORTEPIANO:

3. Skrenda, Lokia Mūsų Mintis	.75
4. Trisdešimts Lengvų (a capella) Duetų	1.50

MIŠRAM KORUI:

5. Pirmyn Į Kovą Už Tėvynę	.50
6. Giesmė Į Šv. Kazimierą	.50
7. Keturiolika Dainų	1.00

Seniau Išleista

VIENAM BALSUI PRIE FORTEPIANO:

8. Meilė	.40
9. Graži Čia Giruzė	.50
10. Visuomet Širdis Surakinta	.60
11. Meilė Uždegta Krūtinė	.65
12. Ak, Myliu Tave	.75

MIŠRAM KORUI:

13. Lietuvos Vyčių Gimnas	.25
14. Ginkim Šalį Lietuvos	.50
15. Mes Grįšim Ten	.75

Reikalaujant Adresuokite:

A. ALEKSIS

815 North 8th St.,

Springfield, Ill.